

PALATUL COPIILOR CRAIOVA
INSPECTORATUL ȘCOLAR JUDEȚEAN DOLJ

CRAIOVA

[illegible]

2

Revistă caleidoscop editată de Palatul Copiilor Craiova în parteneriat cu Inspectoratul Școlar Dolj

Prof. Eugenia PASCU – *Director fondator*

Prof. Aurora DUMITRESCU– *Redactor-șef*

Prof. Cristina MORARI – *Redactor-șef adjunct*

Prof. Lorena BÂRCU – *Secretar general de redacție*

Colectivul de redacție

Cadre didactice

Prof. Alina Mihaela MĂLĂIESCU-UDREA

Prof. Ana ZIDARU

Prof. Claudia Paulina RĂDULESCU

Prof. Cosmin PUICĂ

Prof. Diana VOINEA

Prof. dr. Camelia Mihaela ZAMFIR

Prof. dr. Marcela Oana MITRIA

Prof. Elena Andreea POPA

Prof. Ioana FLUERAȘU

Prof. Iuliana Lucia SANDA

Prof. Mariana GHEORGHE

Prof. Nicoleta-Mădălina BĂLTĂREȚU

Prof. Raluca VÎRCAN

Prof. Simona COJOCARIU

Prof. Valentin BOBOC

Elevi

Alexa BUFU

Alexandra NEGREA

Alexandru BRÎNZAN

Alexia GÎDĂR

Alexia OLTEANU

Andrea Daniel ILINCA

Andreea Alexandra PETRARIU

Andreea BURTEA

Andreea Roberta CĂLINOIU-ZAMFIRESCU

Antonia FLOREA

Cătălina OSICEANU

Daria VRĂJITORU

David Andrei CĂLIN

Denisa Maria BADEA

Elena Maria POPESCU

Eveline Maria SAVU

Francesca DUMITRAȘCU

Indra STREINU

Irina Andreea CODIȚĂ

Iulia DEFTA

Izabel Emanuela BULAI

Maya Theodora FIERARU

Nora GAVRILĂ

Raisa BUNĂIAȘU

Raisa PREDESCU

Romana VICOL

Sofia FLUERAȘU

Ștefan COJOCARIU

Teodora SAFTA

Conceptul grafic

Prof. Valentin BOBOC

Prof. Ioana FLUERAȘU

Coordonare DTP

Prof. Claudia Paulina RĂDULESCU

Copertă

Elena Maria POPESCU

Correspondența editorială se poate trimite la adresa: pccraiova@gmail.com

SUMAR

1. Eugenia PASCU: Cuvânt înainte	5
2. Claudia-Paulina RĂDULESCU: Top 5 motive să vii la Palatul Copiilor Craiova	6
3. BASMELE REGINEI MARIA	
Cristina MORARI	9
4. TEZAUR ROMÂNESC:	
Raluca VÎRCAN: <i>Ia românească-simbolul identității noastre</i>	13
5. EDUCAȚIE NONFORMALĂ	
Camelia ZAMFIR: <i>Ideile lui John Dewey în ceea ce privește filosofia educației</i>	17
Nicoleta-Mădălina BĂLTĂREȚU: <i>Proiectele eTwinning în predarea nonformală</i>	20
Iuliana Lucia SANDA: <i>Creativitate și educație prin intermediul informaticii</i>	26
Alina Mihaela MĂLĂIESCU-UDREA: <i>Arta care unește-educație nonformală în sprijinul creativității</i>	29
Ana ZIDARU: <i>Creativitate și interdisciplinaritate în predarea matematicii</i>	32
6. FEREASTRĂ CULTURALĂ	
Elena Andreea POPA: <i>De ce avem nevoie de cultură românească în secolul digital?</i>	35
7. ANGLOFONI ȘI ANGLOFILI	
Oana MITRIA: <i>Jay Gatsb-The Synonym for Ideal Masculine Love</i>	37
Nicoleta Mădălina BĂLTĂREȚU: <i>Our letter to the world in 50 years</i>	47
8. ARTE	
Valentin BOBOC: <i>Managementul activității didactice și tehnologia digitală în educația artistică</i>	49
Ioana FLUERAȘU: <i>Scrisoare pentru Ela</i>	51
9. JURNALIȘTII DE MÂINE	
Irina Andreea CODIȚĂ (prof. coord. Lorena BÂRCU): <i>Interviu imaginar cu David Popovici</i>	54
Cătălina OSICEANU (prof. coord. Lorena BÂRCU): <i>Interviu imaginar cu Mihai Eminescu</i>	55
Eveline Maria SAVU (prof. coord. Lorena BÂRCU): <i>Domnul Goe-consecințele răsfățului</i>	57
Lorena BÂRCU: <i>Rolul presei în dezvoltarea copiilor</i>	59
10. FRANCOFONI ȘI FRANCOFILI	
Aurora DUMITRESCU: <i>De ce să învățăm limba franceză</i>	62
11. MICILE CONDEIE	

POEZIE

Izabel Emanuela BULAI (prof. coordonator Cristina MORARI): <i>Scenariul rupt</i>	64
Izabel Emanuela BULAI (prof. coordonator Cristina MORARI): <i>Îți aduci aminte plaja?</i>	65
Denisa Maria BADEA (prof. coordonator Cristina MORARI): <i>Mi-aș fi dorit</i>	66
Teodora SAFTA (prof. coordonator Elena Andreea POPA) <i>Paștele</i>	67
Teodora SAFTA (prof. coordonator Elena Andreea POPA): <i>Primăvara sclipește</i>	67
Ștefan COJOCARIU (prof. coordonator Lorena BÂRCU): <i>Stele pe cărări</i>	68

PROZĂ

Maria Alexia VESELIN (prof. coordonator Aurora DUMITRESCU): <i>Dulce amar</i>	70
Andreea Alexandra PETREARIU (prof. coordonator Lorena BÂRCU): <i>Biblioteca nesfârșită</i>	78
Maya Theodora FIERARU (prof. coordonator Elena Andreea POPA): <i>Bucuria de a fi pentru întâia oară muritor</i>	79

PAGINĂ DE JURNAL

Andreas Daniel ILINCA (prof. coordonator Aurora DUMITRESCU) <i>Cursa finală</i>	83
--	----

EDUCAȚIE CU DRAGOSTE

Marian Cosmin PUICĂ: <i>Când profesia e pasiune</i>	86
---	----

12. ERASMUS+

Diana VOINEA: <i>Călătorie de învățare și descoperire</i>	88
---	----

13. PLANETA VERDE

Mariana GHEORGHE: <i>Săptămâna verde-pași mici pentru un viitor mai curat</i>	91
---	----

14. CONCURSURI ȘI PREMII

Simona COJOCARIU: <i>Cercul de karate</i>	98
---	----

Prof. Eugenia PASCU
Director Palatul Copiilor Craiova

Cuvânt înainte

Înainte de toate, felicitări pentru apariția unui nou număr al revistei *Povestea din Palat*, publicație care reflectă creativitatea, talentul și energia copiilor și profesorilor de la Palatul Copiilor Craiova. Revista este o invitație de a descoperi poveștile, proiectele și reușitele care prind viață în fiecare cerc, demonstrând că educația nonformală înseamnă pasiune, colaborare și bucuria de a învăța.

Fiecare pagină păstrează o parte din sufletul acestui loc, unde visele copiilor sunt încurajate să crească, iar talentul este transformat în performanță. Vă invităm să răsfoiți această ediție și să descoperiți, alături de noi, *Povestea din Palat* – o poveste scrisă zi de zi de copii, profesori și de toți cei care cred în puterea educației prin pasiune și creativitate.

Prof. Claudia-Paulina RĂDULESCU

Top 5 motive să vii la Palatul Copiilor Craiova

Într-o lume în care copiii sunt tot mai atrași de tehnologie și activități sedentare, Palatul Copiilor Craiova oferă o alternativă valoroasă: un spațiu în care pasiunea, creativitatea și dezvoltarea personală se îmbină armonios. Aici, fiecare copil își poate descoperi drumul, își poate dezvolta abilitățile și poate construi prietenii autentice. Pentru că a început perioada se (re)înscriere, iată cinci motive pentru care merită să faci parte din această comunitate:

1. Îți descoperi pasiunile și talentele

La Palatul Copiilor Craiova, oferta de cercuri este variată și adaptată intereselor copiilor de toate vârstele. De la dans modern și popular, la muzică, arte plastice, karting, tenis de masă, culturi și civilizații, ecologie, matematică aplicată în tehnică de calcul sau informatică, fiecare elev are șansa să experimenteze și să descopere ce i se potrivește. De exemplu, mulți copii care au venit din curiozitate la anumite cercuri au ajuns să participe la concursuri locale, județene, interjudețene și naționale, descoperindu-și astfel adevărate vocații.

2. Îți dezvoltă încrederea în tine

Participarea la spectacole, concursuri sau expoziții organizate de Palat contribuie semnificativ la dezvoltarea încrederii în sine. Emoțiile primului moment pe scenă sau ale prezentării unui proiect sunt transformate, treptat, în curaj și siguranță. Elevii care au participat la festivaluri sau competiții au demonstrat că perseverența și susținerea profesorilor pot transforma orice teamă într-un succes.

3. Îți faci prieteni și creezi amintiri de neuitat

Activitățile de grup, repetițiile, taberele sau deplasările la concursuri sunt ocazii perfecte pentru a lega prietenii. La Palatul Copiilor Craiova, copiii nu sunt doar colegi, ci devin o echipă.

Fie că lucrează la un proiect tehnic sau pregătesc un moment artistic, ei învață să colaboreze, să se susțină și să se bucure împreună de reușite.

4. Înveți lucruri utile pentru viitor

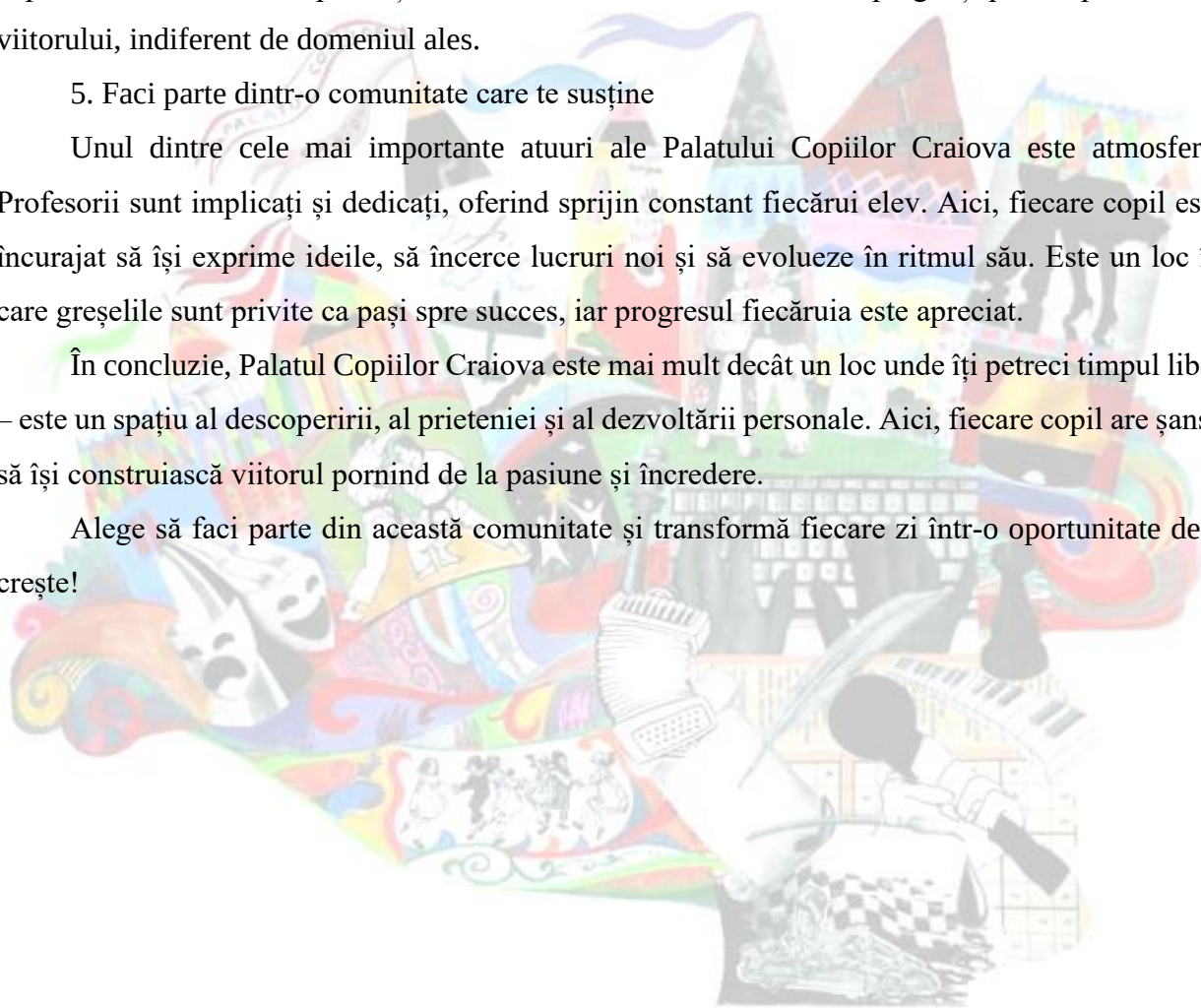
Pe lângă partea creativă, activitățile dezvoltă competențe esențiale pentru viață. La cercurile de informatică, matematică aplicată, astronomie sau robotică, elevii își dezvoltă gândirea logică și abilitățile digitale. La teatru, culturi și civilizații, studii europene, își îmbunătățesc comunicarea și expresivitatea. Aceste experiențe contribuie la formarea unor tineri pregătiți pentru provocările viitorului, indiferent de domeniul ales.

5. Faci parte dintr-o comunitate care te susține

Unul dintre cele mai importante atuuri ale Palatului Copiilor Craiova este atmosfera. Profesorii sunt implicați și dedicați, oferind sprijin constant fiecărui elev. Aici, fiecare copil este încurajat să își exprime ideile, să încerce lucruri noi și să evolueze în ritmul său. Este un loc în care greșelile sunt privite ca pași spre succes, iar progresul fiecăruia este apreciat.

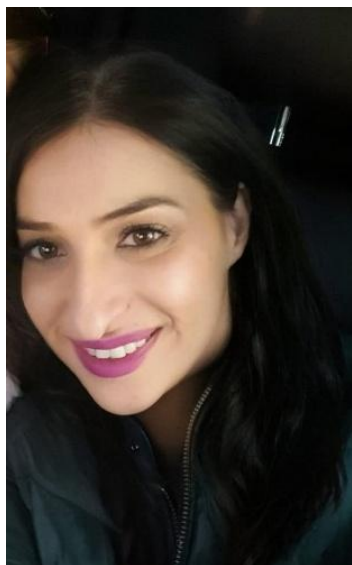
În concluzie, Palatul Copiilor Craiova este mai mult decât un loc unde îți petreci timpul liber – este un spațiu al descoperirii, al prieteniei și al dezvoltării personale. Aici, fiecare copil are șansa să își construiască viitorul pornind de la pasiune și încredere.

Alege să faci parte din această comunitate și transformă fiecare zi într-o oportunitate de a crește!

Sofia FLUERAȘU

Prof. Cristina MORARI

Atunci când sufletul scrie istorie - Emoția cuvântului la Concursul național cu participare internațională de creație originală „*Basmele Reginei Maria*”

Exită momente în viața unui dascăl atunci când timpul pare să se oprească în loc, iar pereții claselor devin neîncăpători pentru zborul gândului. O astfel de minune am trăit anul acesta școlar, când Paltul Copiilor Craiova a îmbrăcat haine de sărbătoare organizând cea de-a XIX-a ediție a Concursului național cu participare internațională de creație originală ***Basmele Reginei Maria***, concurs desfășurat sub Înaltul Patronaj al Majestății Sale Margareta, Custodele Coroanei Române și al Alteței Sale Regale Principele Radu al României, fiind aprobat prin OMEC nr.3197/10.02.2016, anexa 1, o competiție născută din iubirea pentru frumos, care ne-a reamintit tuturor că sensibilitatea pură a copiilor este cea mai de preț comoară pe care o avem de ocrotit.

Inspirat de personalitatea luminoasă și de sensibilitatea literară a Reginei Maria, acest concurs a transformat luna mai într-o poveste vie. Anul acesta vibrația a fost cu totul specială în cadrul secțiunilor dedicate exclusiv sufletului și cuvântului scris: Creație literară ficțională-Basm și Creație literară nonficțională-Pagină de jurnal.

Pentru mine, ca profesor coordonator al cercului de Cultură și civilizație românească, această ediție nu a fost doar o competiție, ci o călătorie emoționantă spre propriile noastre rădăcini. Am privit cu ochii plini de emoție cum elevii s-au aplecat asupra colilor de hârtie, transformându-și inocența și trăirile în artă pură.

La secțiunea Basm, micii noștri scriitori au transformat lumi fantastice în care binele învinge întotdeauna, insuflând viață unor personaje desprinse din vechile noastre tradiții, redate cu proștețimea copilăriei.

Însă adevărata vibrație am simțit-o la secțiunea Pagină de jurnal. A fost copleșitor să văd cum acești copii au reușit să șteargă granițele timpului. Cu o maturitate care m-a lăsat fără grai, ei s-au transpus în atmosfera Epocii Regale, dând glas unor mărturisiri ascunse, doruri și speranțe, scriind rânduri atât de sensibile, încât păreau atinse de penița însăși a Reginei Maria.

Festivitatea de premiere de la Palatul Reginei Elisabeta din București a fost un moment de neuitat. În grădina regală, înconjurați de frumusețe și istorie, copiii noștri au primit nu doar diplome și premii, ci și recunoașterea propriilor visuri.

Privirile mândre ale părinților, îmbrățișările profesorilor și lacrimile de bucurie au vorbit mai mult decât orice cuvânt. În acele clipe am simțit cu toții cât de puternică este legătura dintre trecutul nostru cultural și generația care va duce mai departe flacăra creației românești.

Dragi elevi, continuați să scrieți Basme pentru că din Basmele voastre se naște un viitor mai frumos, mai blând și plin de speranță!

Prof. Raluca VÎRCAN

Ia românească – simbolul identității noastre

Ia românească nu este doar o piesă de port popular, ci un document viu al istoriei, o mărturie a creativității și sensibilității poporului român. De-a lungul secolelor, ia a fost purtată în zile de sărbătoare, la muncile câmpului, la ritualuri și în momentele importante ale vieții, devenind un adevărat alfabet al tradițiilor noastre.

Originea iei se pierde în timp, până în epoca dacică, unde reprezentările de pe columne, vase și sculpturi arată că strămoșii noștri purtau cămăși albe, largi, decorate cu motive simbolice. De atunci și până astăzi, structura de bază a iei a rămas aceeași: o cămașă din pânză albă, cusută manual, cu broderii dispuse pe mâneci, piept și guler.

Fiecare ie este o poveste. Motivele nu sunt alese la întâmplare, ci transmit mesaje despre:

Viață și fertilitate — motive vegetale, frunze, viță-de-vie

Protecție — romburi, cruci, linii frânte

Cosmos — stele, soare, spirale

Identitate locală — fiecare zonă a țării are propriile culori și modele

Broderia este realizată cu migală, uneori în luni întregi de lucru, iar femeile transmiteau prin cusături dorințe, credințe și amintiri.

Ia românească a depășit granițele țării și a devenit un simbol internațional.

Regina Maria a purtat-o cu mândrie, pictorul Henri Matisse i-a dedicat celebra lucrare “La blouse roumaine”, iar în ultimii ani, mari case de modă au preluat motive tradiționale românești în colecțiile lor.

Ziua Universală a Iei, sărbătorită pe 24 iunie, este astăzi celebrată în peste 60 de țări.

Confecționarea unei ii este un act de răbdare și iubire. Procesul include:

- Țeserea pânzei din bumbac, cânepă sau borangic
- Croirea tradițională în foi simple, fără risipă
- Broderia manuală cu acul, în puncte specifice fiecărei regiuni

Astăzi, tot mai multe ateliere și creatori duc mai departe acest meșteșug, păstrând autenticitatea și calitatea lucrului de mână.

Alexia GÎDĂR

Indra STREINU

Alexa BUFU

Ia din Oltenia – eleganța sobrietății și forța tradiției

Ia oltenească reprezintă una dintre cele mai distinctive și rafinate expresii ale portului popular românesc. Provenită dintr-o regiune cu personalitate puternică, ia din Oltenia îmbină sobrietatea cromatică, rigoarea geometrică și simbolurile străvechi, transformându-se într-un adevărat tezaur cultural.

Ia oltenească se remarcă printr-o paletă restrânsă, dar extrem de expresivă. Predomină negrul, simbol al demnității și al forței, roșul, asociat cu vitalitatea și protecția, și auriul, folosit în special în zonele de câmpie pentru a sugera bogăția pământului. Aceste culori sunt cusute pe pânză albă, creând un contrast puternic, specific Olteniei.

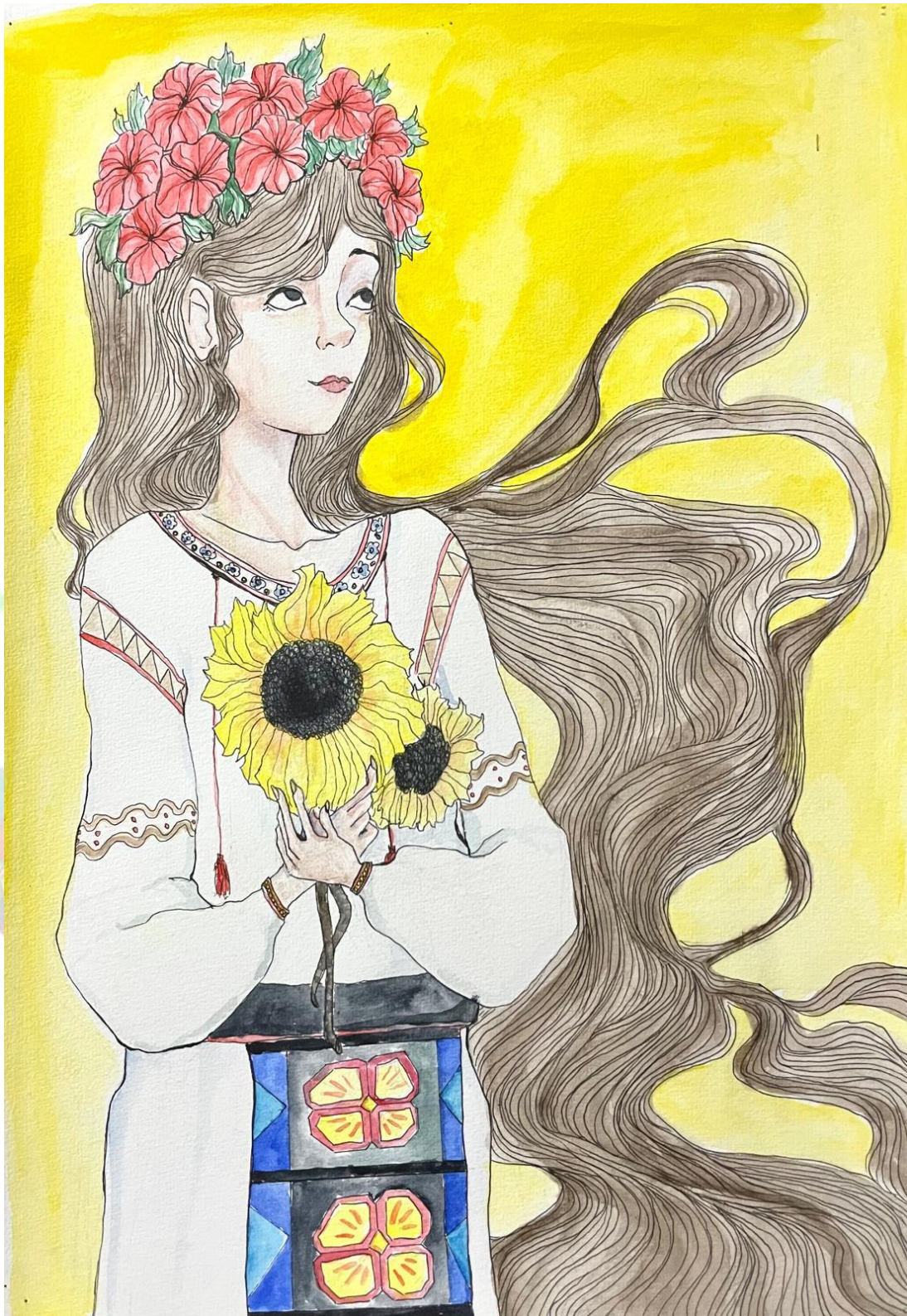
Broderia ie oltenești este caracterizată de motive geometrice precum romburi, linii frânte și coloane verticale. Modelele sunt dispuse ordonat, repetitiv și simetric, conferind ie un aspect sobru și elegant. Mâneca este elementul central, decorată cu „râuri” verticale care creează impresia de fluiditate și forță.

Pânza folosită în Oltenia este de obicei din bumbac gros, cânepă sau in. Tehnicile tradiționale includ cusătura în cruciuliță, punctul bătrânesc și punctul peste fire. Aceste metode conferă ie rezistență, textură și o eleganță aparte, păstrată cu sfințenie de meșteri populari.

Ia este purtată alături de fota oltenească, bogat ornamentată cu dungi verticale, catrința neagră, simplă sau cu motive discrete, și brâul lat, care accentuează talia. Împreună, aceste elemente creează unul dintre cele mai echilibrate și mai elegante costume populare din România.

Ia din Oltenia este un simbol al demnității feminine, al rădăcinilor puternice și al respectului pentru tradiție. În satele oltenești, ia era purtată la sărbători, la hore, la biserică și în momente importante ale vieții. Fiecare femeie își cosea ia cu răbdare și cu dorința de a lăsa o moștenire generațiilor viitoare.

Ia oltenească este o piesă de patrimoniu, un tezaur care vorbește despre frumusețea austeră a regiunii, despre femeile harnice și despre continuitatea tradițiilor. În fiecare cusătură se ascunde o poveste, iar în fiecare ie – o parte din sufletul Olteniei.

Iulia DEFTA

Prof. Camelia ZAMFIR

Ideile lui John Dewey în ceea ce privește filosofia educației

John Dewey a gândit și a scris într-o perioadă în care problemele educației erau în mare măsură aceleași de astăzi, în sensul că era nevoie de o **corelare între concepție și gândire**, în condițiile în care pedagogia vremii – ne referim astfel la începutul sec. XX – era marcată de formalism în procesul predare-învățare-evaluare, atât în mediul preuniversitar cât și în cel academic. Și atunci, ca și acum, școala era acuzată de o ruptură acută între ceea ce se achiziționa sub formă de cunoștințe și cerințele reale ale societății și vieții în general. Într-o altă ordine de idei, ceea ce se preda teoretic nu avea aplicabilitate practică imediată din cauza fetișizării rolului academismului și manierismului în predare (conținuturile de învățat aveau valoare în sine) și – spune Dewey – și din cauza unei inconsecvențe în acest proces.

Nu trebuie uitat că John Dewey era axat pe latura practică a lucrurilor conform concepției filosofice proprii. Deși își fundamentează ideile pe importanța conceptului de gândire, el nu se rezumă la aceasta, căutând cu asiduitate ca acest concept – central educației după cum el însuși susținea – să asigure individului uman șanse reale la socializare, pregătire pentru viața economică, profesională, ca roțiță în angrenajul societății moderne, tehnologizate și industrializate, în plină dezvoltare. Aceste idei ne parvin dintr-o multitudine de scrieri, precum „Psihologia și pedagogia gândirii”, „Școala și societatea”, „Școala și copilul” unde interpretează educația din prisma valențelor praxiologice.

Concret, Dewey acordă o importanță majoră conceptelor psihologice și implicit proceselor psihice precum gândirea, reflexia, limbajul, capacitatea de cunoaștere, pornind de la fiziologia organismului uman (a fost interesat, printre altele de problematica arcului reflex din perspectivă biologică dar mai ales psihologică, aducând critici concepțiilor considerate desuete despre acestea). În ceea ce privește strict domeniul pedagogiei practice, se apleacă intens asupra

conceptelor de educație, subiecți ai educației, educația în corelație cu psihologia vârstelor, activitatea de învățare, activitatea de predare, raportul dintre dezvoltarea intelectuală și educație etc.

Gândirea, susținea Dewey atât în scrierile sale cât și în conferințele publice susținute, trebuie să fie ancorată în viața socio-economică a individului, fiind preocupat de ideea procesului de educare continuă a gândirii, ținându-se cont și de mijloacele și limitele specifice realizării acestui proces. Totodată, Dewey face o distincție între logic în gândire și psihologic. Dacă din punct de vedere logic gândirea trebuie analizată în termeni de legi, principii și concepții logice precum deducția, inducția, raționamentul, gândirea concretă vs. abstractă, gândire empirică vs gândire de tip științific, din punct de vedere psihologic gândirea trebuie analizată în corelație cu mecanismele formării motivației la individul uman, de trăsăturile de personalitate în evoluția lor, de capacitatea omului de a învăța etc.

Aceste idei capătă și valențe sociologice (de vreme ce sunt raportate permanent la dimensiunea socialului), la partea aplicativă având în vedere atari rezultate concrete pentru viața socială și economică. Astfel, se pot desprinde următoarele concluzii:

- cunoștințele științifice trebuie să se multiplice și să se dezvolte, în paralel cu evoluția societății moderne;
- activitatea socială este de tip colectiv, prin cooperare, iar educația trebuie să răspundă pozitiv în acest sens, depășind latura strict individualistă;
- cunoștințele trebuie liberalizate și predate în manieră democratică, sinceră, în conformitate cu modelul democratic de evoluție al societății spre care se tinde;
- școala nu mai reprezintă un laborator închis, unde se predau cunoștințe cu valoare în sine, ci capătă valențe de instituție socială prin excelență;
- procesul instruirii elevului trebuie să asigure socializarea și umanizarea încă de pe băncile școlii;
- copilul devine valoarea supremă a procesului de instruire;
- instruirea copilului devine o corelație între conținuturile științifice predate și propria experiență de viață a copilului;
- nu se vor mai preda lucruri, ci noțiunea despre lucruri (se va evita, se poate spune, apariția unui manierism în studiu și a analfabetismului funcțional);
- instruirea va ține cont de crearea cadrului specific pentru exersarea cunoștințelor, rezolvarea de probleme;

- procesul instructiv-educativ devine interactiv, dinamic, presupunând anticiparea unor sarcini de lucru prezente și viitoare;

- elevul va fi activ în procesul instruirii, el contribuind și cu experiența personală la rezolvarea sarcinilor.

Astfel, concepția lui Dewey devine prin excelență ancorată în anumite principii pertinente, cu aplicabilitate practică:

- posibilitatea de sporire a cunoștințelor - științifice dar nu numai - în procesul învățării (ceea ce se poate numi învățare euristică și prin descoperire);
- formarea unui spirit critic, în care să conștientizeze necesitatea reformării educației în sensul renunțării la un formalism steril de cele mai multe ori;
- formarea unei viziuni noi, evaluate, despre om și rolul lui în societate, în lume;
- orientarea spre o instruire care să asigure specializarea pe domenii.

Este lăudabil faptul că astfel de idei i-au apărut lui Dewey încă de la sfârșitul secolului al XIX-lea, când nu se putea pune problema divorțului de formalism în procesul instruirii, atât de mult exersat și devenit tradiție. Chiar Dewey considera gândirea învechită a prozeliților formalismului în educație ca pe o reminiscență desuetă, datând încă de pe vremea scolasticii medievale. El propune așadar înlocuirea cantitativului cu calitativul în procesul instruirii, dar nu numai atât: nu *cât* trebuie să se învețe elevul este important, ci mai degrabă *ce* – și mai ales - *pentru ce* trebuie să se învețe ceva.

Prof. Nicoleta-Mădălina BĂLTĂREȚU

Proiectele eTwinning în predarea nonformală

Într-o lume tot mai conectată digital, educația trebuie să țină pasul cu noile cerințe ale societății moderne. Proiectele eTwinning reprezintă o oportunitate valoroasă pentru elevi și profesori de a colabora, comunica și învăța împreună într-un mediu european intercultural. Prin intermediul acestor proiecte, școlile din diferite țări dezvoltă parteneriate educaționale bazate pe creativitate, schimb de bune practici și utilizarea tehnologiei în procesul de învățare. Importanța proiectelor eTwinning constă nu doar în dezvoltarea competențelor digitale și lingvistice, ci și în formarea spiritului de cooperare, toleranță și cetățenie europeană activă. Astfel, eTwinning contribuie la modernizarea educației și la pregătirea elevilor pentru provocările unei societăți globale.

Anul acesta școlar, 2025-2026, Palatul Copiilor Craiova-structura Filiași a colaborat cu profesori și elevi din diferite țări (Turcia, Croația, Iordania, Liban, Moldova, România) în cadrul proiectului e-Twinning : **Future Green Makers** în perioada Octombrie 2025- Ianuarie 2026.

Proiectul **Future Green Makers** și-a propus să formeze elevi conștienți, activi și orientați spre găsirea de soluții în raport cu cele mai importante probleme globale ale prezentului, precum schimbările climatice, protecția mediului și sustenabilitatea.

Motivele și obiectivele principale ale implementării acestui proiect au fost strâns legate de activitățile lunare (octombrie–noiembrie–decembrie–ianuarie):

1. Dezvoltarea cetățeniei globale și a conștientizării ecologice

Elevii de astăzi sunt generația care va resimți cel mai puternic efectele crizei climatice și ale dezechilibrului ecologic. De aceea, este esențial nu doar să le oferim informații, ci și să îi ajutăm să dobândească abilitatea de a acționa.

- Activități precum *Ziua Mondială a Alimentației*, *Ziua Mondială a Conștientizării Climei* și *Ziua Mondială a Ecologiei Urbane* contribuie la creșterea gradului de conștientizare globală al elevilor.
- Activitățile „Culorile orașului meu” (*Color Hunt*) și videoclipurile „Prezentarea orașului, țării și școlii mele” dezvoltă sensibilitatea elevilor față de mediul local și implicarea lor în comunitate.

2. Competențe digitale și utilizarea creativă a tehnologiei

Dezvoltarea competențelor secolului XXI, în special creativitatea, colaborarea și utilizarea eficientă a instrumentelor digitale.

- Instruirea privind platforma TwinSpace, webinarul despre siguranța pe internet și utilizarea aplicației Kahoot contribuie la dezvoltarea alfabetizării digitale.

- Folosirea instrumentelor de Inteligență Artificială (Heygen AI) pentru transmiterea mesajelor, realizarea colajelor digitale, a cântecelor, jocurilor și filmelor îi ajută pe elevi să utilizeze tehnologia ca producători de conținut, nu doar ca simpli consumatori.

3. Consolidarea colaborării și a comunicării internaționale

Dezvoltarea capacității elevilor de a lucra pentru atingerea unui scop comun alături de colegi proveniți din medii culturale diferite.

- Formarea echipelor școlare și a echipelor mixte de elevi din diferite școli reprezintă baza colaborării.
- Crearea avatarurilor colegilor și organizarea întâlnirilor de prezentare între elevi și profesori stimulează comunicarea internațională, schimbul cultural și îmbunătățirea abilităților de comunicare în limba engleză.
- Transmiterea mesajelor „Green-Minded Kids’ Messages for the Future” în mai multe limbi constituie un rezultat concret al interacțiunii internaționale.

4. Gândire critică și generarea de soluții sustenabile

Încurajarea elevilor să reflecteze asupra efectelor schimbărilor climatice, să compare situația actuală cu posibile scenarii viitoare și să propună idei concrete și sustenabile.

- Activitatea interactivă „Astăzi–Mâine” și activitatea „Scrisoare către viitor” îi ghidează pe elevi spre gândire critică și imaginație creativă privind viitorul.
- Poeziile cu tema „Patria verde” și realizarea de cântece/jocuri pe tema „Green Producers of the Future” îi încurajează pe elevi să ofere soluții prin mijloace creative și emoționale.
- Invitarea experților și colaborarea cu ONG-uri oferă elevilor contact direct cu probleme reale și cu profesioniști implicați în găsirea soluțiilor.

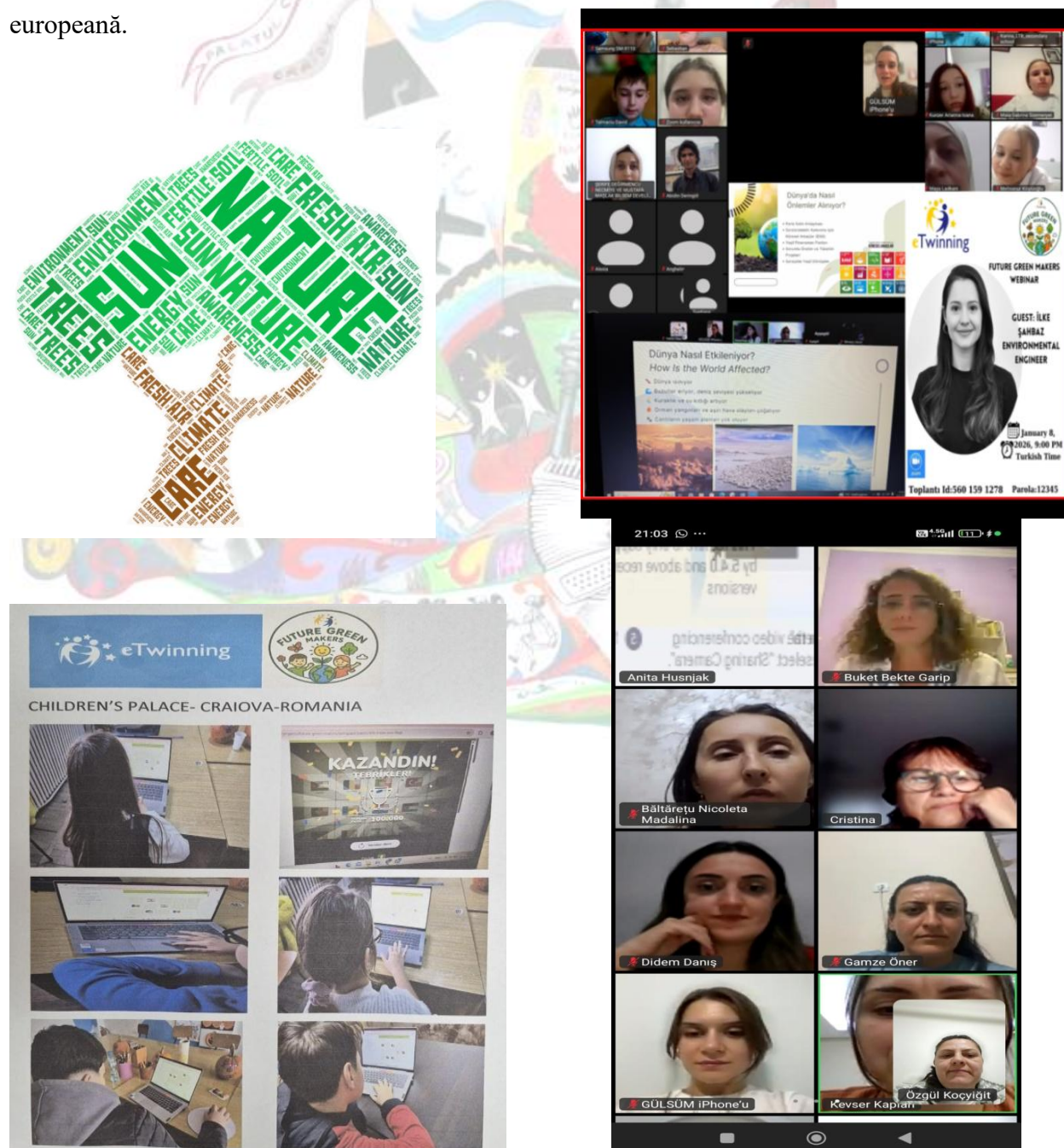
5. Dezvoltarea competențelor de management și evaluare a proiectelor

Future Green Makers oferă posibilității elevilor și profesorilor de a experimenta procesul complet de planificare, implementare și evaluare a unui proiect.

- Activitățile din luna octombrie, precum întâlnirile introductive, sondajele pentru alegerea logo-ului și posterului sau colectarea acordurilor parentale, îi familiarizează pe participanți cu etapele unui management eficient al proiectului.
- Chestionarele inițiale și finale dezvoltă capacitatea de măsurare și evaluare obiectivă a succesului proiectului.
- Realizarea expoziției virtuale și a revistei digitale contribuie la dezvoltarea abilităților de prezentare profesională a rezultatelor proiectului.

În concluzie, proiectul **Future Green Makers** a urmărit nu doar transmiterea unor cunoștințe teoretice, ci și formarea unor elevi activi, responsabili și implicați — adevărați „producători verzi” — capabili să contribuie la construirea unui viitor sustenabil prin utilizarea instrumentelor digitale și prin colaborare internațională.

În general, prin participarea la astfel de proiecte, elevii au oportunitatea de a învăța într-un mod interactiv și atractiv, iar cadrele didactice își pot îmbunătăți metodele de predare prin schimbul de bune practici și experiențe educaționale. Astfel, eTwinning susține formarea unei educații moderne, bazate pe cooperare, incluziune și deschidere către diversitatea culturală europeană.

Zoom Workplace

Toplantı

ŞERİFE DEĞİRMEN/ NECMİYE V

Giriş yapın

Görüntüle

Katılımcılar (16)

Q Katılımcı bul

KK Kevser KAPLAN (Ben)

ŞERİFE DEĞİRMEN (Oturma Sahibi)

BN Băltărețu Nicoleta Madalina

BG Buket Garip/ Kızıldere Ortaokulu

CE Ciobanu Elena Corina

DQ Diana Quitério

D Didem

ET Emre TOPCU/ İzmir Karabağlar Cumh...

Gamze Öner

GI GÜLSÜM iPhone'u

HU Hatice ÜLKER

ML Maya Ladkani

MD Mihaela Deguille

Ö Özgül Koçyigit/Necmiye ve Mustafa M...

S Seyfettin BULUT

Davet Edin

Beni sessize al

1.2.4 Poster Çalışmaları

1.2.5 Logomuzun İncelemesi

1.2.6 Müfredata Entegrasyon

1.2.7 Posterimizin İncelemesi

2 PROJE EKİBİMİZ

2.1 Öğretmen Tanıtımı

2.2 Öğrenci Tanıtımı

2.3 Okul, Şehir ve Ülke Tanıtımlarımız

2.4 Proje ortaklarının görev dağılımı

2.5 Karma Okul-Ülke Ekpleri (Öğrenci Çalışma Grubu)

2.6 Ebeveyn İzin Belgeleri

2.7 Web 2.0 ve Yapay Zeka Araçları

2.8 Bayraklarımızı Tanıyalım

3 GELİŞİM

SEYFETTİN BULUT NECMİYE VE MAŞLAK BİLİM VE SANAT MERKEZİ KAYSERİ/TÜRKİYE

https://www.notion.so/2050/DE-DÜNYAYA-MEKTEPLERİMİZ-764915c7b15e427a691b18927fa2514?source=copy_link

school-education.ec.europa.eu/en/etwinning/projects/future-green-makers/twinspace/pages/our-song-designs

3.4.4 Our Book on Green Producers of the Future

3.4.5 Our movie recommendations

3.4.6 Our Kahoot Fun

3.5 Our January Activities

3.6 Interaction and cooperation

3.7 Dissemination

3.8 Student Artificial Intelligence Tools

3.9 Important Days

4 CONCLUSION

Audio • 03:19

Melody of Local Flavors

This is our Song of the Melody of Local Flavors_team Ciobanu_Buzias secondary school_Theoretical Highschool Romania, made with SUNO-AI song generator.

Adăugare comentariu

Anonim acum 5 luni

Aslıhan.SIHO(Kevser Kaplan Sindelhöyük Fatih Religious Secondary School, Kayseri Türkiye)

Agriculture and Soil Health, Băltărețu Nicoleta- Mădălina's Team-Children's Palace- Craiova, Romania

Fertile Sound of the Soil

Adăugare comentariu

Anonim acum 5 luni

Avse.SIHO.1(Kevser Kaplan Sindelhöyük Fatih Religious Secondary School, Kayseri Türkiye)

Anonim acum 5 luni

Eylül.SIHO.1(Kevser Kaplan, Sindelhöyük Fatih Religious Secondary School, Kayseri, Türkiye)

Go into the Green and Relax

YouTube

Go into the Green and Relax

7 3

Anonim acum 5 luni

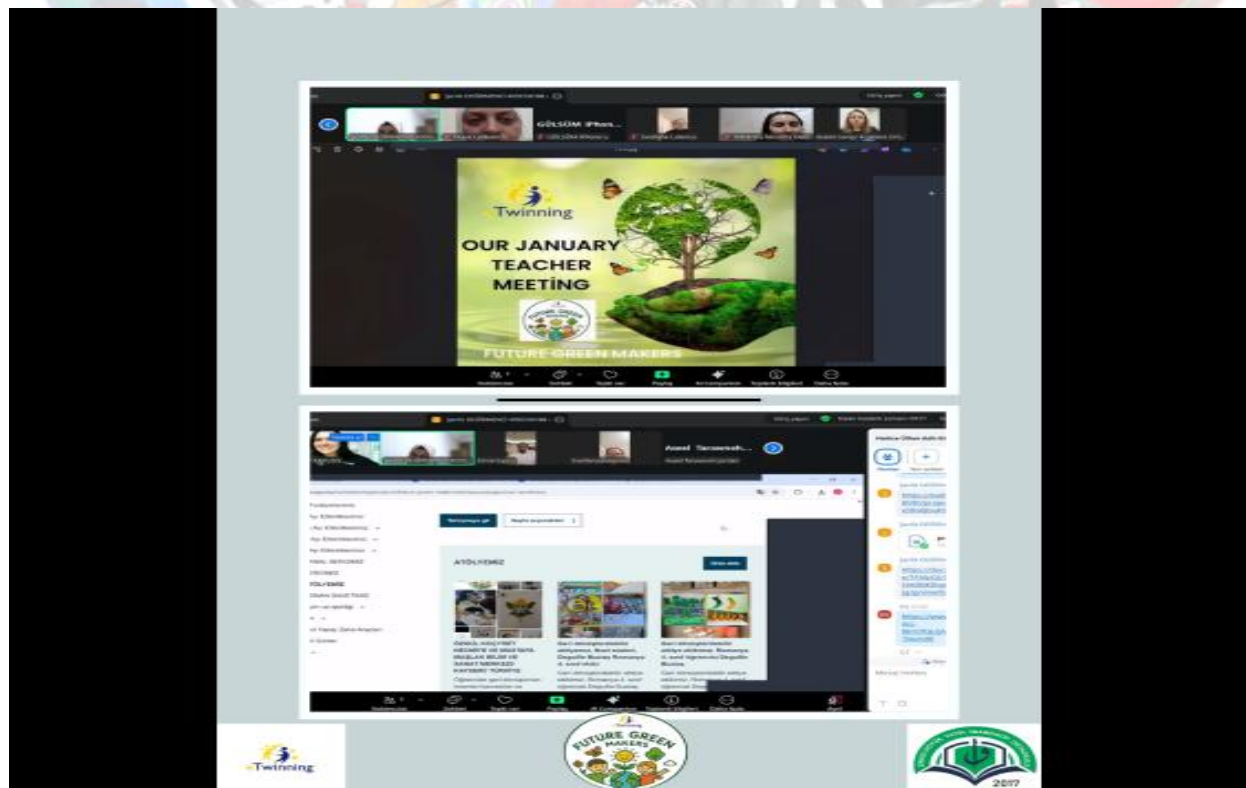
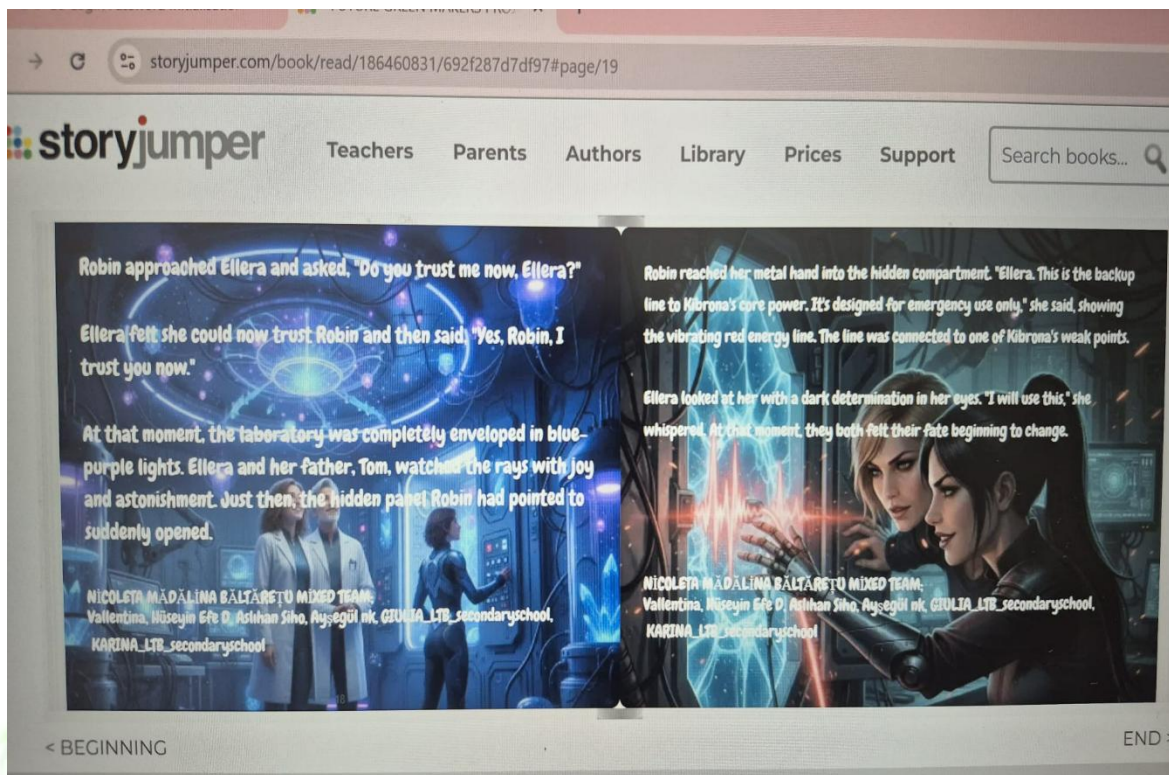
it was amazing. Tenx

İlyas.sihö acum 3 luni

nice

Eylül.SIHO acum 3 luni

Very good

Prof. Iuliana-Lucia SANDA

Creativitate și educație prin intermediul informaticii

În societatea modernă, tehnologia informației ocupă un rol esențial în aproape toate domeniile de activitate. Informatica a devenit un instrument indispensabil pentru organizarea activităților, dezvoltarea creativității, îmbunătățirea comunicării și pregătirea elevilor pentru cerințele unei societăți digitalizate.

Un aspect important este dezvoltarea competențelor digitale ale copiilor și tinerilor. În prezent, cunoștințele de informatică sunt necesare în aproape orice profesie. Participarea la cursuri și activități informatice în palate și cluburi îi ajută pe elevi să învețe:

- + utilizarea calculatorului;
- + redactarea documentelor;
- + realizarea prezentărilor;
- + programarea;
- + utilizarea internetului în mod responsabil;
- + editarea foto și video;

Aceste competențe îi pregătesc pentru viitor și le oferă mai multe oportunități educaționale și profesionale.

Informatica nu înseamnă doar calcule și programe complexe, ea contribuie într-un mod important la dezvoltarea creativității și a imaginației elevilor. În cadrul palatelor și cluburilor, copiii și tinerii au posibilitatea de a combina tehnologia cu ideile proprii pentru a realiza proiecte originale și interesante.

Prin intermediul aplicațiilor și programelor informatice, elevii pot crea: desene digitale, animații, jocuri, site-uri web, prezentări interactive, proiecte multimedia, dar și programe complexe.

Aceste activități îi ajută să își exprime ideile într-un mod modern și atractiv. De exemplu, realizarea unui joc sau a unei animații îi determină pe elevi să gândească logic, să găsească soluții creative și să își organizeze ideile pas cu pas.

În plus, informatica stimulează spiritul de inovare. Elevii sunt încurajați să experimenteze, să descopere funcții noi și să creeze proiecte proprii. Astfel, ei învață să transforme o idee simplă într-un produs digital util sau distractiv.

Activitățile informatice dezvoltă și capacitatea de lucru în echipă. În multe proiecte, elevii colaborează pentru a împărți sarcinile, pentru a rezolva probleme și pentru a finaliza proiectul într-un mod eficient. Acest lucru contribuie la dezvoltarea comunicării și a responsabilității.

Totodată, utilizarea tehnologiei într-un mod creativ îi ajută pe copii să capete mai multă încredere în propriile abilități și să își descopere talentele. Unii elevi pot deveni pasionați de design grafic, programare, editare video sau dezvoltare de jocuri, domenii foarte importante în prezent.

Prin aceste activități, informatica devine nu doar un mijloc de învățare, ci și o modalitate prin care elevii își dezvoltă imaginația, gândirea logică și creativitatea.

Tehnologia facilitează comunicarea dintre profesori, elevi și părinți. Platformele online, aplicațiile de mesagerie și videoconferințele permit desfășurarea activităților chiar și la distanță. De asemenea, participanții pot colabora mai ușor la proiecte comune și pot împărtăși informații rapid.

Trăim într-o lume în care digitalizarea este într-o continuă dezvoltare. Informatica îi ajută pe tineri să se adapteze schimbărilor tehnologice și să înțeleagă mai bine lumea din jurul lor. Activitățile desfășurate în palate și cluburi oferă elevilor posibilitatea de a învăța într-un mod interactiv și atractiv.

De asemenea, utilizarea informaticii contribuie la dezvoltarea gândirii critice, a capacității de rezolvare a problemelor și a spiritului de inovație.

Importanța informaticii deoarece aceasta contribuie atât la modernizarea activităților educative, cât și la pregătirea tinerilor pentru viitor. Prin intermediul tehnologiei, elevii își dezvoltă competențe utile, își stimulează creativitatea și învață să comunice și să colaboreze eficient.

Bibliografie

1. Cerghit, Ioan – *Metode de învățământ*, Editura Polirom, Iași.
2. Cucos, Constantin – *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași.
3. Joița, Elena – *Instruirea constructivistă*, Editura Arves.
4. Manuale și materiale educaționale de informatică pentru gimnaziu și liceu.
5. Resurse educaționale digitale și platforme de învățare online.
6. Articole și studii despre tehnologia informației în educație.

Raisa PREDESCU

Prof. Alina Mihaela MĂLĂIESCU-UDREA

Arta care unește, educația nonformală în sprijinul creativității

În societatea actuală, creativitatea reprezintă una dintre cele mai importante calități necesare dezvoltării personale și profesionale. Oamenii sunt provocați permanent să găsească soluții noi, să se adapteze schimbărilor și să comunice eficient. În acest context, educația nu mai poate fi limitată doar la activitatea desfășurată în școală, ci trebuie completată prin experiențe diverse care contribuie la formarea armonioasă a individului. Un rol important îl are educația nonformală, care sprijină dezvoltarea creativității prin activități interactive, practice și atractive.

Educația nonformală reprezintă totalitatea activităților educative organizate în afara sistemului tradițional de învățământ. Aceasta completează educația formală și oferă copiilor și tinerilor posibilitatea de a învăța într-un mod liber și activ. Activitățile nonformale sunt bazate pe participare, cooperare și experiență practică, ceea ce contribuie la stimularea imaginației și a gândirii creative.

Rolul educației nonformale în dezvoltarea creativității

Creativitatea este capacitatea unei persoane de a produce idei originale, de a găsi soluții inovatoare și de a se exprima într-un mod personal. Ea poate fi dezvoltată încă din copilărie prin activități care stimulează imaginația și curiozitatea. Educația nonformală oferă un cadru potrivit pentru dezvoltarea acestei capacități deoarece pune accent pe libertatea de exprimare și pe implicarea activă a participanților.

Spre deosebire de educația formală, unde accentul cade adesea pe acumularea de informații și pe evaluare, educația nonformală promovează învățarea prin experiență. Participanții sunt încurajați să își exprime opiniile, să colaboreze și să experimenteze fără teama de a greși. Astfel, ei dobândesc mai multă încredere în propriile idei și devin mai motivați să participe la activități educative.

Activitățile nonformale stimulează creativitatea prin metode variate: jocuri de rol, ateliere artistice, activități sportive, proiecte de voluntariat, excursii tematice sau tabere educative. Aceste activități îi ajută pe copii și tineri să își descopere talentele și să își dezvolte abilitățile de comunicare și cooperare. De exemplu, atelierul de teatru îi încurajează pe participanți să își exprime emoțiile și să își dezvolte imaginația. Activitățile de pictură și muzică stimulează sensibilitatea artistică și capacitatea de exprimare liberă. În același timp, proiectele de echipă dezvoltă spiritul de inițiativă și capacitatea de rezolvare a problemelor.

Un alt aspect important al educației nonformale este faptul că aceasta creează un mediu relaxat și prietenos. Participanții nu sunt evaluați prin note, ceea ce reduce stresul și le permite să participe cu mai multă încredere și entuziasm. În acest mod, creativitatea se dezvoltă natural, într-un climat bazat pe cooperare și respect reciproc.

Importanța educației nonformale pentru copii și tineri

Educația nonformală contribuie nu doar la dezvoltarea creativității, ci și la formarea personalității. Copiii și tinerii învață să comunice mai eficient, să lucreze în echipă și să își asume responsabilități. De asemenea, ei își dezvoltă gândirea critică și capacitatea de adaptare la situații noi.

Participarea la activități nonformale îi ajută pe tineri să își petreacă timpul liber într-un mod util și educativ. În același timp, aceste activități îi apropie de comunitate și îi încurajează să se implice în proiecte sociale și culturale.

În prezent, educația nonformală este susținută de numeroase organizații, școli și centre culturale care organizează activități dedicate dezvoltării personale și creative. Colaborarea dintre școală, familie și comunitate este foarte importantă pentru crearea unui mediu educațional echilibrat și motivant.

Concluzie

Educația nonformală are un rol esențial în sprijinirea creativității și în dezvoltarea armonioasă a copiilor și tinerilor. Prin metode interactive și activități practice, aceasta oferă oportunități de învățare diferite de cele din școala tradițională și contribuie la formarea unor persoane active, originale și încrezătoare în propriile capacități.

Într-o lume aflată într-o continuă schimbare, creativitatea reprezintă o competență indispensabilă, iar educația nonformală oferă cadrul ideal pentru dezvoltarea acesteia. De aceea, este important ca activitățile nonformale să fie promovate și integrate cât mai mult în procesul educativ, pentru a sprijini formarea generațiilor viitoare.

Bibliografie

- 1.Cerghit, Ioan – Sisteme de instruire alternative și complementare, Editura Aramis, București, 2008.
- 2.Cucoș, Constantin – Pedagogie, Editura Polirom, Iași, 2014.
- 3.Joița, Elena – Educația și creativitatea, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2006.
- 4.Nicu, Aurel – Educația nonformală și dezvoltarea personală, Editura Universitară, București, 2012.
- 5.UNESCO – Learning: The Treasure Within, Paris, 1996.

Andreea Roberta CĂLINOIU-ZAMFIRESCU

Prof. Ana ZIDARU

Creativitate și interdisciplinaritate în predarea matematicii

Creativitatea și interdisciplinaritatea la matematică transformă învățarea dintr-un set de reguli rigide într-o explorare vie. Conexiunile cu alte științe și metodele de gândire laterală stimulează intuiția elevilor și aduc sens noțiunilor abstracte.

Rolul creativității în matematică

- **Soluții multiple:** Căutarea mai multor metode de rezolvare pentru aceeași problemă antrenează flexibilitatea.
- **Metoda Mindmapping:** Organizarea vizuală a ideilor activează ambele emisfere cerebrale și generează noi conexiuni logice.
- **Depășirea obstacolelor:** Găsirea unei rezolvări oferă satisfacție și sporește încrederea în propriile capacități.
- **Interdisciplinaritatea: Matematica alături de alte științe**
- **Fizică și Chimie:** Folosirea proporțiilor, a funcțiilor trigonometrice și a ecuațiilor ca legi fundamentale ale naturii.
- **Biologie și Geografie:** Modelarea matematică a creșterii populațiilor sau calculul scalelor pe hărți.
- **Arte și Arhitectură:** Studiarea simetriilor, a proporției de aur și a formelor geometrice în design

Un proiect interdisciplinar excelent între matematică și fizică este „**Studiul mișcării parabolice: De la ecuație la realitate**” (aplicabil la aruncarea baschetului, traiectoria unui proiectil sau jocul Angry Birds).

Obiectivul proiectului

Elevii vor demonstra cum o lege fizică din realitate se transformă într-o funcție matematică de gradul al doilea. Ei vor folosi calculele pentru a prezice comportamentul unui obiect în mișcare.

Structura proiectului pe etape

1. Etapa de Fizică: Experimentul și colectarea datelor

- **Activitate:** Elevii filmează cu telefonul aruncarea unei mingi de baschet către coș.
- **Analiză:** Folosesc un software gratuit (ex. *Tracker Video Analysis*) pentru a extrage coordonatele (x, y) ale mingii în puncte cheie.
- **Identificare:** Observă că mișcarea pe verticală este uniform încetinită/accelerată (datorită gravitației g), iar pe orizontală este uniformă.

2. Etapa de Matematică: Modelarea și calculul

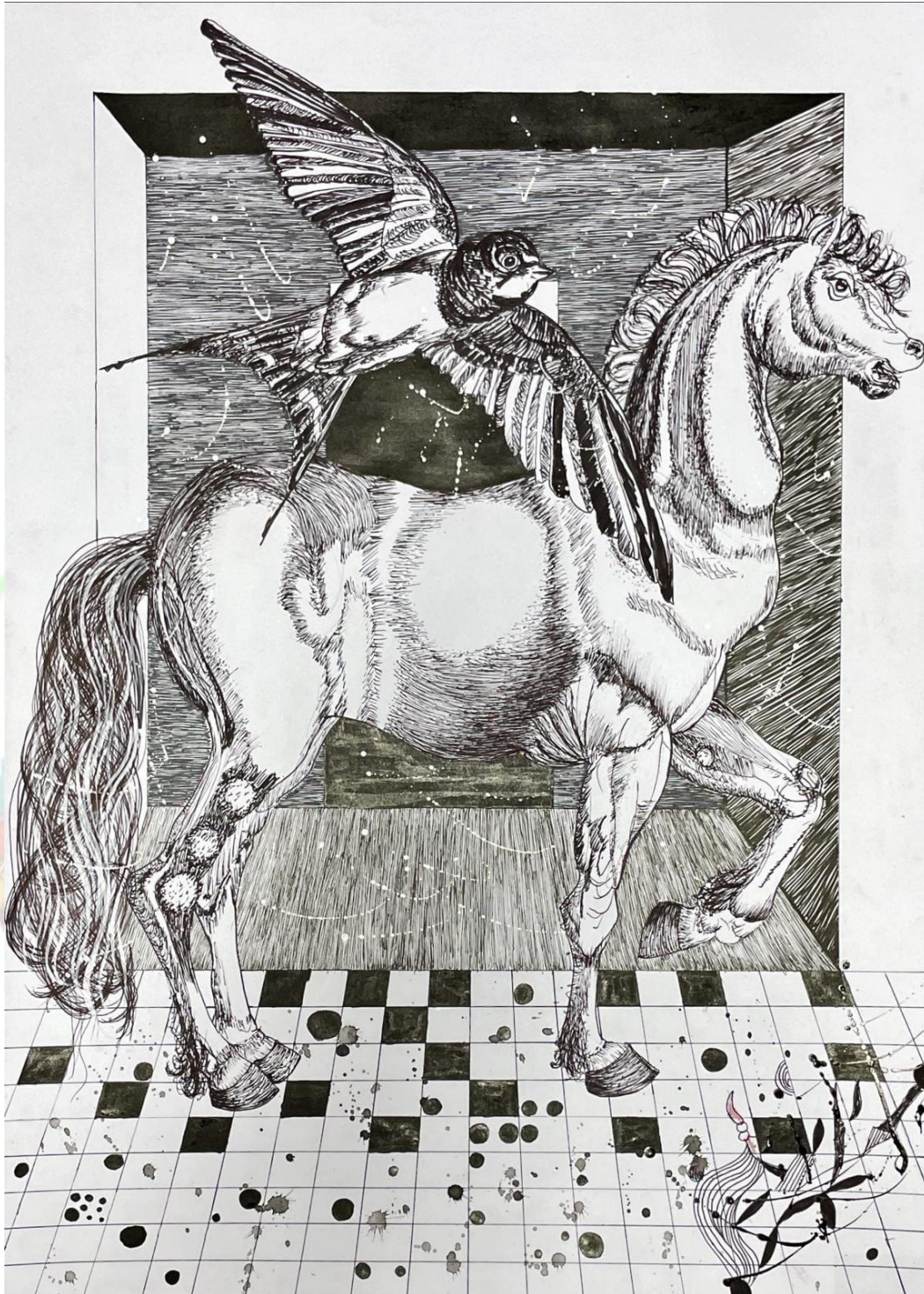
- **Funcția de gradul II:** Elevii introduc coordonatele a 3 puncte din traiectorie în forma generală a funcției: $f(x) = ax^2 + bx + c$.
- **Sistem de ecuații:** Rezolvă sistemul de 3 ecuații cu 3 necunoscute (a, b, c) pentru a găsi funcția matematică exactă a zborului mingii.
- **Punctul de maxim (Vârful parabolei):** Calculează coordonatele vârfului ($V(-\frac{b}{2a}, -\frac{\Delta}{4a})$) pentru a determina matematic înălțimea maximă atinsă de minge și momentul de apogeu.

3. Etapa Creativă: Predicția și validarea

- **Calculul intersecției:** Elevii egalează funcția cu înălțimea panoului pentru a vedea dacă, teoretic, mingea intră în coș.
- **Simulare digitală:** Introduc ecuația în *GeoGebra* pentru a suprapune graficul matematic peste videoclipul real și verifică dacă se potrivesc perfect.

Competențe dezvoltate

- **Matematică:** Rezolvarea sistemelor de ecuații, interpretarea grafică a parabolei și calculul extremelor.
- **Fizică:** Înțelegerea compunerii mișcărilor, accelerația gravitațională și independența mișcărilor pe axe.
- **Digitale:** Utilizarea softurilor de analiză video și de modelare geometrică.

David Andrei CĂLIN

Prof. Elena Andreea POPA

De ce avem nevoie de cultură românească în secolul digital?

Într-o eră a globalizării galopante, unde granițele culturale par să se dizolve într-un amalgam digital uniform, a vorbi despre „Cultură și Civilizație Românească” nu este un exercițiu de nostalgie, ci un act de supraviețuire spirituală. Această disciplină nu este doar o înșiruire de date istorice sau o trecere în revistă a unor obiecte de muzeu; ea este, în esență, biografia nerostită a fiecăruia dintre noi. Este studiul modului în care am învățat să iubim pământul, să ridicăm biserici din lemn care ating cerul și să transformăm suferința în doină.

Cultura română nu începe cu un document oficial, ci cu un sentiment de apartenență la un spațiu sacru. Importanța studierii acestor origini rezidă în înțelegerea dualității noastre: avem structura logică și lingvistică a Romei, dar sensibilitatea și melancolia sunt profunde, balcanice și bizantine. Această fuziune ne-a permis să fim puntea de legătură între Occident și Orient, un rol pe care civilizația românească l-a jucat cu o eleganță adesea subestimată.

Nichita Stănescu nu exagera când afirma „Patria mea este limba română”. Limba română este cel mai complex monument al civilizației noastre. Este o limbă care a reușit să păstreze substratul dacic, să se rafineze prin latină și să se îmbogățească cu arome franceze, germane sau slave, fără a-și pierde identitatea.

În cadrul cercului de Cultură și Civilizație Românească, studiul limbii depășește gramatica. Este vorba despre „dor” – un cuvânt intraductibil care definește o întreagă stare de spirit. Este despre modul în care am ales să numim lucrurile, despre „descântec” și „doină”. A înțelege evoluția limbii înseamnă a înțelege cum s-a cizelat gândirea românească de-a lungul secolelor.

Constantin Brâncuși nu a apărut din neant; el este produsul unei culturi țărănești care epurase formele până la esență timp de milenii. „Coloana Infinitului” este, în fond, o grindă de casă țărănească stilizată până la atingerea divinului. Civilizația românească tradițională nu a fost una a acumulării materiale, ci a echilibrului cu natura. Țăranul român trăia într-un timp circular, dictat de sărbătorile creștine și de ritmurile pământului. Această viziune asupra lumii, pe care Lucian Blaga a numit-o „Spațiul Mioritic”, este contribuția noastră unică la patrimoniul universal.

Cultura românească nu s-a oprit la poarta satului. Disciplina ne poartă prin „Micul Paris”, Bucureștiul interbelic, unde efervescența intelectuală era la cote europene. Este esențial să studiem

cum o țară proaspăt unită a reușit să dea lumii genii precum Enescu, Eliade, Cioran sau Ionesco. Acești oameni nu au fost „accidente” ale istoriei, ci roadele unei culturi care prețuia educația și dialogul intercultural. Ei au dus civilizația românească în marile saloane ale lumii, demonstrând că poți fi universal rămânând profund legat de rădăcinile tale. Eliade a explorat sacrul pornind de la miturile fundamentale, iar Enescu a compus simfonii care respiră aerul dealurilor moldovene.

Frumusețea culturii și civilizației românești constă în capacitatea sa de a se regenera. Am supraviețuit invaziilor, dictaturilor și perioadelor de sărăcie lucie, protejând mereu acel „foc viu” al spiritului. Disciplina care studiază aceste aspecte nu este un curs academic arid, ci o invitație la auto-descoperire.

A fi român înseamnă a purta cu tine, conștient sau nu, ecoul pașilor lui Decebal, rigoarea legiunilor romane, smerenia meșterului Manole și geniul lui Brâncuși. Importanța acestei discipline rezidă în faptul că ne învață să nu fim simpli consumatori de prezent, ci moștenitori ai unui trecut glorios și arhitecți ai unui viitor demn.

Cultura românească este, în ultimă instanță, dovada că pe acest „picior de plai” s-a creat o formă de viață spirituală care merită nu doar studiată, ci trăită cu mândrie. Este povestea noastră, a tuturor, și este singura poveste care ne poate salva de uitare.

Raisa BUNĂIAȘU

Prof. dr. Oana MITRIA

Jay Gatsby: The Synonym for Ideal Masculine Love

Devotion, Illusion, and the Romantic Masculine Ideal in F. Scott Fitzgerald's The Great Gatsby

I. Introduction: The Architecture of an Obsession

Few characters in the American literary canon have achieved the mythological status of James Gatz — the man who remade himself as Jay Gatsby. Published in 1925, F. Scott Fitzgerald's *The Great Gatsby* has long been read as a critique of the American Dream, a lament for a gilded era, and a meditation on social mobility. Yet underneath these familiar interpretations lies a less scrutinized dimension of the novel: Gatsby as the embodiment of an ideal of masculine love — a devotion so absolute, so architecturally elaborate, and so tragically misdirected that it functions as a cultural archetype in its own right.

To call Gatsby a 'romantic' in the conventional sense would be reductive. His love for Daisy Buchanan is not simply affection or desire; it is a sustained act of willful self-reinvention predicated on another person. In this sense, Gatsby occupies a unique position in the Western romantic imagination: he is the man who does not merely fall in love, but builds his entire identity around the object of that love. He purchases the house across the bay not for himself, but so that its green light might be visible to Daisy. He throws lavish parties not out of sociability, but out of the dim hope that she might wander in. Every dollar earned, every lie told, every shirt displayed — these are tokens of a devotion that transcends ordinary romance and enters the realm of sacred obsession.

This essay argues that Jay Gatsby functions, both within the novel and in the broader cultural imagination, as a synonym for ideal masculine love — not because his love is healthy or reciprocated, but because it crystallizes the Western romantic ideal of the man who sacrifices everything for a woman who may never truly exist. Drawing on Fitzgerald's text, psychoanalytic theory, feminist criticism, and the broader traditions of courtly love and Romantic poetry, this

essay traces the contours of Gatsby's devotion, situates it within literary and cultural history, and examines why this particular vision of masculine love has proven so enduring and so problematic.

II. The Courtly Love Tradition and Its American Heir

To understand Gatsby's love, one must trace it to its deep literary roots. The tradition of courtly love, or *fin'amor*, emerged in twelfth-century Provence and established a template for masculine devotion that would shape Western literature for centuries. In the work of the troubadours, the male lover positions himself as the humble servant of an idealized, often unattainable lady. The beloved is placed on a pedestal — literally elevated above her admirer — and the lover's worth is measured by the constancy and intensity of his longing, not by consummation.

C. S. Lewis, in his foundational study *The Allegory of Love* (1936), identified four key features of courtly love: Humility, Courtesy, Adultery, and the Religion of Love. Each of these maps with striking precision onto Gatsby's posture toward Daisy. His humility is evident in his willingness to erase his origins entirely, to become whatever Daisy's world requires. His courtesy is expressed in the elaborate hospitality of his parties, in the pink suit and the carefully rehearsed manners. The element of transgression — what Lewis called 'Adultery' in the sense of love that operates outside sanctioned social arrangements — is present in Gatsby's pursuit of a married woman. And his devotion has the unmistakable quality of religious veneration: Daisy is, for Gatsby, less a person than a goddess, a symbol of everything 'bright and precious and gleaming' that the world holds.

This religious quality of Gatsby's love is nowhere more apparent than in the famous passage in Chapter Five, when he finally reunites with Daisy after five years:

He had thrown himself into it with a creative passion, adding to it all the time, decking it out with every bright feather that drifted his way. No amount of fire or freshness can challenge what a man will store up in his ghostly heart.

Nick Carraway's narration here illuminates the central paradox of Gatsby's love: it is not really about Daisy at all. It is about the idea of Daisy, the 'colossal significance' he has invested in her image. This is the logic of the troubadour, for whom the actual beloved is secondary to the practice of longing itself. As Denis de Rougemont argued in *Love in the Western World* (1940), the Western romantic tradition does not actually celebrate love fulfilled — it celebrates love as obstacle, love as yearning, love as the condition of a noble and suffering soul. Gatsby, in his green-light vigil, is the American inheritor of this tradition.

2.1 From Troubadour to Tycoon: The Americanization of the Ideal

What distinguishes Gatsby from his medieval predecessors is the specifically American idiom in which his devotion is expressed. The troubadour proved his worth through song and martial valor; Gatsby proves his through wealth and self-invention. In America, the romantic ideal fuses with the myth of the self-made man. To win the beloved, one must first win the world — or at least the appearance of having won it.

This fusion is deeply revealing. Fitzgerald understood that in America, love and money are not separate domains. Daisy's voice, as Gatsby famously perceives it, is 'full of money.' The beloved is not simply a woman; she is the incarnation of social aspiration, of the promise that hard work and determination can elevate a man into a world of ease and beauty. In this sense, Gatsby's love story is inseparable from the American Dream narrative — and his failure in love is inseparable from the failure of that dream.

Scholars such as Marius Bewley, in his essay 'Scott Fitzgerald's Criticism of America' (1954), have argued that Gatsby represents the corruption of a genuinely romantic idealism by the materialism of American culture. The ideal of the devoted lover becomes, in the New World context, the ideal of the devoted consumer — a man who channels all his energies into acquiring the symbols that will make him worthy of his beloved. The love itself, in its purity and its impossibility, remains the one genuine thing in the novel; everything else — the parties, the mansion, the shirts — is merely its translation into the only language Gatsby knows.

III. Devotion, Idealization, and the Psychology of Romantic Projection

From a psychoanalytic perspective, Gatsby's love presents a textbook case of what Freud described as idealization — a process by which the ego projects onto the love-object qualities that far exceed what that object actually possesses. In 'On Narcissism' (1914), Freud observed that the beloved may become the repository of everything the lover wishes to be or to possess, effectively substituting for the lover's own ego ideal. Gatsby's devotion to Daisy is precisely this: she is not a person to him, but a mirror in which he sees the reflection of his own aspirations.

This dynamic is explicit in the text. Nick observes that Gatsby 'had thrown himself into it with a creative passion' — the love is a creative act, an act of projection and fabrication. When Daisy inevitably fails to measure up to the 'colossal significance' of his dream, the disillusionment is total. Nick's observation that Gatsby's wonder at Daisy was really wonder at the enchanted world she seemed to inhabit cuts to the heart of this dynamic: the man is in love not with the woman, but with the possibility she represents.

Jacques Lacan's concept of desire as fundamentally structured around lack illuminates another dimension of Gatsby's love. For Lacan, desire is never simply desire for a particular object; it is desire for the impossible object that would make the subject whole. The green light at the end of Daisy's dock is Fitzgerald's most brilliant symbol precisely because it embodies this Lacanian logic: it is beautiful, visible, and perpetually out of reach. When Gatsby finally reaches Daisy, the green light loses its 'enchanted quality.' The achievement of the desired object reveals that desire was never really about that object.

This is, of course, the defining tragedy of ideal masculine love as Fitzgerald conceives it. The man who loves ideally — who devotes himself utterly to an idealized beloved — is also the man most certain to be disappointed. His love is too pure for the messy, compromised reality of actual persons. He loves a symbol, and symbols cannot love him back.

3.1 Gender and the Burden of the Ideal

Feminist critics have rightly identified the troubling dimension of this romantic ideal. Daisy Buchanan has often been read as a victim of her own symbolism — a fully human woman who is flattened into an icon by the projective desire of the men around her. Nina Baym, Sandra Gilbert, and Susan Gubar, among others, have traced the tradition of male writers who construct female characters primarily as mirrors for masculine aspiration rather than as subjects in their own right.

In this reading, Gatsby's ideal masculine love is also a form of violence — not physical, but ontological. It denies Daisy her complexity, her interiority, her freedom to be inconsistent or frightened or ordinary. The 'ideal' in ideal masculine love is an ideal that the beloved must be made to fit, regardless of who she actually is. Daisy's famous remark that the best thing a girl can be is 'a beautiful little fool' reads, in this light, not merely as commentary on women's social position, but as an insight into the demand that idealization places on its objects: to be beautiful and uncomplicated, so that the mirror does not distort the dream it reflects.

And yet Fitzgerald complicates this reading. Daisy is not merely a passive object; she is a woman who made a calculated choice — to marry Tom Buchanan for security when Gatsby could not provide it. Her complicity in her own idealization is part of the novel's moral complexity. The romantic ideal is a collaboration, a pact between the man who needs a dream and the woman who agrees to embody one, at least for a time.

IV. Gatsby and the Romantic Poets: A Literary Genealogy

Fitzgerald was deeply immersed in the Romantic tradition, and Gatsby's love bears the clear imprint of the great Romantic poets. John Keats, in particular, provides an illuminating

context. In 'Ode on a Grecian Urn,' Keats celebrates the frozen, unattained beloved — 'she cannot fade, though thou hast not thy bliss' — as superior to the disappointments of actual experience. The urn's lovers, forever pursuing and never catching, exist in a state of permanent, perfect desire. Gatsby's relationship to Daisy has exactly this quality before their reunion. She is perfect because she is absent; the dream is most vivid at the dock, gazing at the green light.

Keats's 'La Belle Dame sans Merci' is another relevant intertext. The poem presents a knight enthralled by a beautiful woman who ultimately abandons him, leaving him 'palely loitering' on a cold hillside — a figure of romantic devastation who cannot release himself from an enchantment that has already destroyed him. Gatsby, waiting for Daisy to call, is this knight; his devotion outlasts any reasonable hope, because the love has become its own justification, its own world.

Percy Bysshe Shelley's concept of Epipsyche — the soul's projection of its ideal counterpart onto a beloved — is perhaps the most precise literary analogue to Gatsby's situation. In *Alastor*, Shelley's poet wanders the world in search of a veiled maiden he glimpsed in a dream, a figure who represents his own soul's ideal. When he finds no woman who matches this vision, he wastes away. Gatsby does not waste away — he is shot — but the logic is the same: the ideal, once established, makes all actual women inadequate, and the pursuit of the ideal is both ennobling and lethal.

The Romantic tradition, then, provides Gatsby not only with a set of literary precedents but with a philosophical framework: the idea that the highest form of love is the love that transcends its object, that reaches beyond the actual beloved toward something absolute and infinite. This is what makes Gatsby's love 'great' in the double sense the title implies: grandiose and grievous, magnificent and fatal.

V. Masculinity, Vulnerability, and the Ethics of the Ideal

It is worth pausing to consider what Gatsby's ideal masculine love reveals about the construction of masculinity itself. In much of the critical tradition, Gatsby has been read through the lens of the self-made man — the Horatio Alger myth, the rags-to-riches narrative. But his love story suggests a different and more vulnerable dimension of masculine identity: the man who needs the beloved in order to know who he is.

James Gatz, before he becomes Gatsby, is a nobody from North Dakota. The transformation into Gatsby — the reinvention of identity, the fabrication of a past, the construction of a persona — is only possible because Daisy provides the target. She is not just the goal of his

ambition; she is its origin. Without the dream of her, there is no Gatsby, only Gatz. This is a profound statement about a certain model of masculinity: the man who constitutes himself through devotion to a woman.

Michael Kimmel, in *Manhood in America* (1996), traces the history of American masculinity as defined primarily through achievement and self-sufficiency. Gatsby both exemplifies and subverts this model. He achieves the external markers of success — wealth, property, social position — but these achievements are entirely in service of a romantic ideal. His manhood, paradoxically, depends on his vulnerability to love. The tough exterior — the pink suit, the cool parties, the mysterious past — is the armor of a man who is, at his core, helplessly devoted.

This vulnerability is, I would argue, the most radical aspect of Gatsby as an ideal of masculine love. In a culture that associates masculinity with independence and emotional restraint, Gatsby's absolute devotion — his willingness to wait, to hope, to refuse disillusionment — represents a form of masculine emotional courage that is rarely celebrated. Nick's final verdict, that Gatsby was 'worth the whole damn bunch put together,' is partly a tribute to this quality: the refusal to become cynical, to protect oneself by diminishing one's hopes.

VI. The Tragedy of the Ideal: Why Gatsby Cannot Win

The inevitability of Gatsby's destruction is built into the very structure of his love. The ideal cannot be achieved without being destroyed, because ideals are, by definition, incompatible with the limitations of reality. When Gatsby and Daisy are finally reunited, Nick observes the famous moment of deflation: 'There must have been moments even that afternoon when Daisy tumbled short of his dreams — not through her own fault, but because of the colossal vitality of his illusion.'

This is the fundamental paradox of ideal masculine love: the very intensity of the devotion guarantees its failure. The beloved cannot sustain the weight of the dream that has been placed on her. Daisy is a human being — frightened, compromised, ultimately unable to leave Tom — and the real Daisy was always going to fall short of the Daisy whom Gatsby had been perfecting in his imagination for five years. As Nick understands, 'His dream must have seemed so close that he could hardly fail to grasp it. He did not know that it was already behind him.'

Roger Lewis, in his essay 'Money, Love and Aspiration in *The Great Gatsby*' (1985), argues that Gatsby's tragedy is the tragedy of all idealism in a materialist culture: the ideal is borrowed from a world of pure spirit and beauty, but it must be pursued through the instruments of a world

defined by money, corruption, and moral compromise. The dream corrupts the dreamer even as it ennobles him.

Yet it would be a mistake to read Gatsby's failure as a simple repudiation of the ideal. Nick's narration, for all its disillusionment, retains a deep admiration — even a kind of love — for Gatsby's incorrigible optimism. The novel does not conclude that one should not dream; it concludes, more tragically, that the dream and the world are fundamentally at odds, and that the man who loves most fully is the man most exposed to the cruelty of that incompatibility.

VII. Cultural Afterlife: Gatsby as Archetype

The resonance of Gatsby as a cultural archetype is measurable in the novel's extraordinary afterlife. The term 'Gatsby-esque' has entered everyday language as a shorthand for extravagant, romantically motivated display. The novel has been adapted for film five times, most recently in Baz Luhrmann's 2013 production, and continues to be one of the most widely taught texts in American high schools and universities. Clearly, something in the figure of Gatsby speaks to enduring desires and anxieties.

Part of this endurance is surely the novel's diagnostic precision about the American experience. But part of it is also the power of Gatsby as a romantic ideal — the man who loves absolutely, who refuses to accept the verdict of time or circumstance, who holds the green light in his sight with trembling, outstretched hand. This image has become one of the defining images of romantic longing in American culture.

Contemporary popular culture continues to invoke this archetype. The 'Gatsby' figure — the wealthy, mysterious man who has built his life around the hope of winning back a lost love — recurs in literature, film, and television, from the brooding heroes of romance novels to the billionaire protagonists of contemporary fiction. Each iteration draws on the same fundamental template: the man who makes himself great in order to be worthy of love, and who discovers, too late, that greatness cannot purchase what it seeks.

In the realm of popular psychology, the 'Gatsby complex' has been used to describe a pattern of idealization in romantic relationships — the tendency to project onto a partner a significance that cannot be borne, to love an image rather than a person. While this is a pathological rather than an aspirational formulation, it testifies to the novel's continued capacity to illuminate the psychological dynamics of romantic love.

VIII. Conclusion: The Green Light and the Human Heart

Jay Gatsby is the synonym for ideal masculine love not because his love is wise or healthy, but because it is pure — pure in the sense of being unmixed with self-protection, prudence, or disillusionment. He is the man who loves to the limit of his capacity and beyond, who constructs a cathedral of devotion to house a dream that the world's reality can never fully honor. In this, he joins a lineage of lovers stretching from the troubadours through Shakespeare's Romeo, through Keats's pale knight, through Shelley's wandering poet, through Heathcliff on his moor.

What Fitzgerald adds to this lineage is the specifically American dimension: the fusion of romantic and economic aspiration, the translation of love into the language of acquisition and display, and the recognition that in a materialist culture, even the purest dreams must negotiate with money. Gatsby's tragedy is not that he loved too much, but that the world he loved within was not capable of sustaining the love he had to offer.

Nick Carraway's closing meditation remains the most eloquent gloss on what Gatsby represents:

So we beat on, boats against the current, borne back ceaselessly into the past.

This sentence is often read as a statement about the impossibility of recapturing the past. But it is also a statement about love — specifically, about the love that refuses to accept the diminishment that time and reality impose on the ideal. Gatsby's boats beat against the current not because he is foolish, but because love, at its most essential, is the refusal to accept the world as it is rather than as it ought to be. In this refusal — generous, ruinous, magnificent — lies the enduring power of Jay Gatsby as the synonym for ideal masculine love.

Bibliography

Primary Source:

Fitzgerald, F. Scott. *The Great Gatsby*. New York: Charles Scribner's Sons, 1925.

Secondary Sources:

Baym, Nina. 'Melodramas of Beset Manhood: How Theories of American Fiction Exclude Women Authors.' *American Quarterly* 33, no. 2 (1981): 123–139.

Bewley, Marius. 'Scott Fitzgerald's Criticism of America.' *The Sewanee Review* 62, no. 2 (1954): 223–246.

Bressler, Charles E. *Literary Criticism: An Introduction to Theory and Practice*. 5th ed. New York: Longman, 2011.

De Rougemont, Denis. *Love in the Western World*. Translated by Montgomery Belgion. New York: Pantheon Books, 1940.

Freud, Sigmund. 'On Narcissism: An Introduction.' In *The Standard Edition of the Complete Psychological Works of Sigmund Freud*, edited and translated by James Strachey, vol. 14, 67–102. London: Hogarth Press, 1914.

Gilbert, Sandra M., and Susan Gubar. *The Madwoman in the Attic: The Woman Writer and the Nineteenth-Century Literary Imagination*. New Haven: Yale University Press, 1979.

Keats, John. 'La Belle Dame sans Merci.' In *The Complete Poems of John Keats*. New York: Modern Library, 1994 [1819].

Keats, John. 'Ode on a Grecian Urn.' In *The Complete Poems of John Keats*. New York: Modern Library, 1994 [1819].

Kimmel, Michael. *Manhood in America: A Cultural History*. New York: Free Press, 1996.

Lacan, Jacques. *The Four Fundamental Concepts of Psychoanalysis*. Edited by Jacques-Alain Miller. Translated by Alan Sheridan. New York: W. W. Norton, 1978.

Lewis, C. S. *The Allegory of Love: A Study in Medieval Tradition*. Oxford: Oxford University Press, 1936.

Lewis, Roger. 'Money, Love and Aspiration in *The Great Gatsby*.' In *New Essays on The Great Gatsby*, edited by Matthew J. Bruccoli, 41–57. Cambridge: Cambridge University Press, 1985.

Lehan, Richard D. *The Great Gatsby: The Limits of Wonder*. Boston: Twayne Publishers, 1990.

Michaels, Walter Benn. 'The Souls of White Folk.' In *Literature and the Body: Essays on Populations and Persons*, edited by Elaine Scarry, 185–209. Baltimore: Johns Hopkins University Press, 1988.

Mizener, Arthur. *The Far Side of Paradise: A Biography of F. Scott Fitzgerald*. Boston: Houghton Mifflin, 1951.

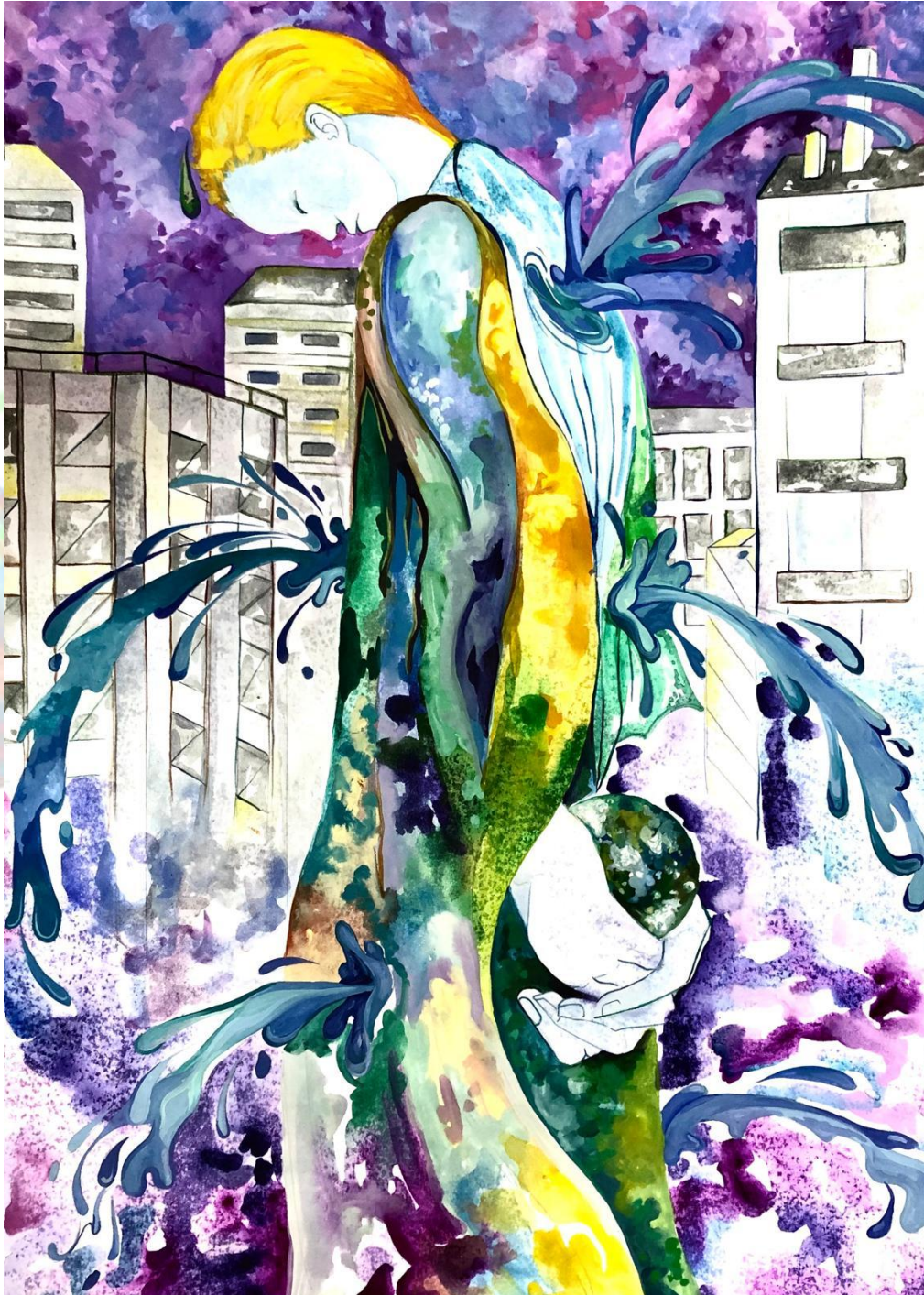
Moers, Ellen. *Literary Women*. Garden City, NY: Doubleday, 1976.

Shelley, Percy Bysshe. *Alastor, or The Spirit of Solitude*. In *The Complete Poetical Works of Percy Bysshe Shelley*, edited by Thomas Hutchinson. Oxford: Oxford University Press, 1905 [1816].

Stern, Milton R. *The Golden Moment: The Novels of F. Scott Fitzgerald*. Urbana: University of Illinois Press, 1970.

Trilling, Lionel. 'F. Scott Fitzgerald.' In *The Liberal Imagination: Essays on Literature and Society*, 243–254. New York: Viking Press, 1950.

Wai Chee Dimock. 'Class, Gender, and a History of Metonymy.' In *Rethinking Class: Literary Studies and Social Formations*, edited by Wai Chee Dimock and Michael T. Gilmore, 57–104. New York: Columbia University Press, 1994.

Antonia FLOREA

Prof. Nicoleta-Mădălina BĂLTĂREȚU

OUR LETTER TO THE WORLD IN 50 YEARS

Dear Friends of 2075,

We are writing to you from 2025, a period of time that you probably know it from history classes or online posts. We are “normal” students, for our generation, between 12 to 14 years old. Today, we still use pen and paper to write, even if the technology advanced quickly, go to school every day learning from teachers and doing face-to-face classes. We, also, use technology in our classes, so, through international projects we virtually meet with students and teachers from all over the world having the same goal of protecting nature and promoting the respect for nature. Now, we are trying to find ways to fix what we and our past generations did to nature. We’re working together no matter from where we are coming from to identify the cause of so many climate changes that we are facing today.

We have green spaces, but they are not enough because of the air pollution that factories produce. Also, we can’t stop wars that some countries are going through now that cause a lot of damages and air pollution, but through our project we try to make people to be aware of their present acts. We are using Twinspace to connect each other in order to share ideas, videos, presentations written by us or imagine with the help of A.I. what will happen if we don’t protect nature.

Even if, we can not know exactly how the world will be in 50 years, we hope that our small steps help you. We think that, through our work, we can create a better and cleaner world in which global warming, tornadoes or earthquakes won’t be your daily „breaking news” on TV. We imagine that in your present days(2075) the technology will be more advanced, electrical cars will take place to fuel cars, most of your daily chores will be done by robots. We are happy for you that your life will be easier but, in fact, we are a bit scared of all of this perspective that one day

computers will remplace the human beings. Anyway, we do not know exactly what will happen, but we want to believe that we tried our best. Hoping that this letter finds you well, we wish you all the best!

Your friends from the past (2025),

Children's Palace –Romanian Team: Almăjanu Nicolas, Băltărețu David-Andrei, Goga Alessia Ștefania, Sanda Sara Maria, Vodița Ayan.

Coordinator teacher: Băltărețu Nicoleta-Mădălina

Sofia FLUERAȘU

Prof. Valentin BOBOC

Managementul activității didactice și tehnologia digitală în educația artistică

Educația artistică la Palatul Copiilor Craiova se dezvoltă într-un context modern, în care tehnologia și creativitatea merg mână în mână. Activitatea didactică nu mai înseamnă doar predare, ci coordonarea unor proiecte și ateliere în care elevii descoperă, experimentează și creează.

Managementul activității didactice presupune organizarea clară a etapelor proiectelor: documentarea temei, crearea schițelor, execuția lucrării și prezentarea finală. Profesorul devine un facilitator al învățării, sprijinind elevii să exploreze idei și să-și exprime creativitatea. Fiecare activitate este planificată astfel încât să se potrivească nivelului elevilor și să le dezvolte atât abilitățile artistice, cât și gândirea critică.

Tehnologia digitală joacă un rol tot mai important. Elevii folosesc aplicații pentru schițe și portofolii digitale, care permit păstrarea și organizarea lucrărilor lor. Portofoliile digitale oferă elevilor posibilitatea de a-și urmări progresul, de a reflecta asupra propriilor creații și de a primi feedback constructiv. Astfel, învățarea devine mai activă și mai interactivă.

Inteligența artificială este introdusă ca instrument de sprijin: oferă sugestii vizuale sau modele de compoziție, ajutând elevii să-și dezvolte ideile fără a înlocui creativitatea lor. Această abordare îi învață să folosească tehnologia responsabil și să integreze inovația în propriul proces de creație.

Activitățile extracurriculare, cum sunt expozițiile tematice, atelierele colaborative și proiectele interdisciplinare, contribuie și ele la promovarea imaginii Palatului Copiilor. Elevii își prezintă lucrările atât în spațiile instituției, cât și online, ceea ce le oferă recunoaștere și le dezvoltă încrederea în sine.

În concluzie, managementul activității didactice, combinat cu integrarea tehnologiei digitale și a inteligenței artificiale, creează un mediu educațional modern, stimulant și inovator. La Palatul Copiilor Craiova, elevii învață să fie creativi, responsabili și pregătiți pentru provocările viitorului, învățând prin experiență, experiment și explorare artistică.

Bibliografie

Căprărescu, G. (2020). Management educațional. Editura Didactică și Pedagogică.

Luckin, R. (2018). Machine Learning and Human Intelligence: The Future of Education for the 21st Century. UCL Institute of Education Press.

Selwyn, N. (2016). Education and Technology: Key Issues and Debates. Bloomsbury.

Voogt, J., Fisser, P., & Pareja Roblin, N. (2015). 21st Century Skills and ICT in Education. Springer.

UNESCO (2021). Artificial Intelligence in Education: Challenges and Opportunities for Sustainable Development.

Alexandru BRÎNZAN

Prof. Ioana FLUERAȘU

Scrisoare pentru Ela

Dragă Ela,

Nu știi încă faptul că autoportretul tău este pe coperta acestei reviste. Nu știi nici că aceste rânduri sunt scrise pentru tine. Este o surpriză pe care am vrut să ți-o fac, pentru că uneori oamenii talentați trebuie să afle cât de mult sunt apreciați de cei care le-au fost alături.

Această scrisoare este pentru tine nu doar pentru că astăzi ești studentă la Facultatea de Arte și Design din Timișoara, specializarea Pictură, ci pentru tot ceea ce ești: un om sensibil, un artist talentat și un suflet frumos care a lăsat urme în comunitatea Palatului Copiilor Craiova.

Te-am întâlnit în anii tăi de liceu, la Palatul Copiilor Craiova. Ai venit cu dorința de a te pregăti pentru admiterea la facultate și cu un vis clar: acela de a deveni artist. Am descoperit atunci o tânără talentată, sensibilă și dornică să învețe. În spatele lucrărilor tale se simțea nu doar pasiunea pentru pictură, ci și o maturitate aparte, formată prin experiențele prin care ai trecut. Drumul tău nu a fost întotdeauna ușor. Anii de școală la Craiova te-au învățat să fii independentă și responsabilă. Ai mers înainte chiar și atunci când lucrurile nu au fost simple. Arta a fost mereu un sprijin pentru tine. Ai început să pictezi de mică alături de doamna profesor Georgescu Mihaela, cea care ți-a fost mentor și care te-a îndrumat cu multă grijă și dăruire. Mai târziu, ai continuat să crești artistic la Palatul Copiilor Craiova, lucrând pentru visul tău de a deveni studentă la Arte. Pentru admiterea la Facultatea de Arte ai venit și în atelierul meu, dar ai lucrat și alături de profesoara Georgescu Mihaela și profesorul Boboc Valentin. Am urmărit evoluția ta, am corectat, am discutat, am încurajat și, mai ales, am avut încredere în tine. Dar povestea ta nu înseamnă doar pregătirea pentru facultate. Înseamnă ani de muncă, premii obținute la concursuri naționale și internaționale de artă, proiecte în care ai pus culoare și creativitate, picturi murale care au transformat spații obișnuite în locuri speciale, dar și implicare în activitățile de voluntariat ale Palatului Copiilor Craiova. Ai fost mereu o prezență luminoasă: prietenoasă, sociabilă, gata să ajuți

și să colaborezi cu cei din jur. Ai reușit să fii apreciată nu doar pentru talentul tău artistic, ci și pentru felul în care ești ca om. Au existat și momente de teamă. Ai intrat la facultate, dar mai trebuia să treci și de ultimul obstacol: Bacalaureatul, pentru ca visul de a fi studentă să devină realitate. Cu puțin timp înainte aveai emoții și te întrebai dacă vei reuși.

Astăzi, însă, acele îndoieli au rămas în urmă: ai promovat examenul de Bacalaureat și ești studentă la Facultatea de Arte și Design din Timișoara. Ziua înscrierii a fost o adevărată aventură. Ai plecat cu trenul la ora 1 noaptea, ai ajuns dimineața la Timișoara, ți-ai depus actele, ai fost declarată admisă și apoi te-ai întors acasă cu un vis împlinit. Mi-ai scris: „Deci am avut tren la 1 azi-noapte. La 9 și ceva am ajuns în Timișoara, am mers, mi-au scanat actele, mi-au păstrat diploma de bac și acum sunt în tren înapoi acasă.” Apoi, cu bucuria și energia ta: „Mamă, acum cu căminul în august și gata! AHAHAHAHAH.” Și printre toate emoțiile acestui nou început ai spus un lucru care m-a impresionat profund: „Mă simt de parcă realitatea din jurul meu, așa cum o știu, se destramă.”

Da, Ela. Uneori așa se simte schimbarea. Când un vis devine realitate, lumea pe care ai cunoscut-o până atunci începe să se transforme. Este clipa în care un drum se încheie și altul, mult mai mare, începe. Iar mesajul care ne-a emoționat cel mai mult a fost: „Am luat eu, frate, nu pot să cred)))) Am intrat la Timișoara datorită ție, Georgeascăi și lui Boboc. Tu îți dai seama că mi-ai schimbat viața?”

Dragă Ela, să știi că tu ai avut puterea de a-ți schimba viața. Noi, profesorii tăi, am fost alături de tine, ți-am oferit sprijin și încredere, dar munca, talentul, perseverența și curajul au fost ale tale.

Autoportretul tău de pe coperta revistei este mai mult decât o lucrare de artă. Este simbolul unui moment important: clipa în care o tânără artistă își începe drumul. Această scrisoare este pentru tine, pentru că ești o elevă specială. Pentru că ai talent, dar mai ales pentru că ai un suflet frumos. Pentru că ai știut să transformi încercările în forță și visurile în obiective.

Suntem mândri de tine și vom privi cu bucurie fiecare etapă a parcursului tău artistic. Să nu uiți niciodată că la Palatul Copiilor Craiova ai avut un loc în care oamenii au crezut în tine.

Cu drag,

Profesorii care te susțin!

Această scrisoare îi este adresată Elei (Popescu Elena Maria) dar, în același timp, este și o scrisoare pentru întreaga generație de fete care au crescut în atelierele Palatului Copiilor Craiova și care, anul acesta, și-au încheiat anii de liceu și anii la Palatul Copiilor Craiova. Pentru Bunăiașu Raisa, Dumitrașcu Francesca, Florea Antonia, Călinoiu-Zamfirescu Roberta, Bufu Alexa și pentru toate elevele care au împărțit cu noi emoțiile concursurilor, ale examenelor, ale reușitelor și ale despărțirilor. Ela este vocea lor, simbolul unei generații care pleacă mai departe, purtând cu ea anii petrecuți în atelier și oamenii care au crezut în visurile ei.

Elena Maria POPESCU

Cătălina OSICEANU

Prof. coord. Lorena BÂRCU

Interviu imaginar cu David Popovici

Reporter: Cum te simți atunci când nu câștigi aurul?

David Popovici: Eșecul este doar o lecție dură din care să înveți. Îmi spun că data viitoare voi face mai bine.

Reporter: Ce te motivează?

David Popovici: Dorința de a vedea cât de departe pot ajunge prin muncă.

Reporter: De unde îți iei energia pentru fiecare antrenament?

David Popovici: Din minte, fiindcă ea controlează tot.

Reporter: Care este cel mai mare vis din afara înotului?

David Popovici: Să ajut societatea și să inspir oameni dragi.

Reporter: Cum reușești să te deconectezi de la sport?

David Popovici: Las telefonul deoparte și stau în natură.

Reporter: Mulțumesc ca ai răspuns la toate întrebările noastre. Să continui să faci țara mândra și să te bucuri de orice.

David Popovici: Așa voi face. Mulțumesc!

Irina Andreea CODIȚĂ

Prof. coordonator Bârcu Lorena BÂRCU

Interviu imaginar cu Mihai Eminescu

C.I: Bună ziua, domnule Mihai Eminescu! Mi-ați putea acorda câteva clipe pentru un scurt interviu?

M.E: Bună ziua, desigur, am câteva clipe libere.

C.I: Vă mulțumesc din suflet. Mai întâi, aș dori să vă întreb cine v-a inspirat să scrieți poezii?

M.E: Inspirația mea a venit în momentul în care eram în gimnaziu. Îmi plăcea foarte mult să citesc, iar profesorul meu de română a observat acest lucru. M-a încurajat să nu renunț la ceea ce îmi place, iar talentul meu poetic, poate că nu este unicat, dar pentru mine este special.

C.I: V-ați fi așteptat vreodată ca insistențele profesorului dumneavoastră să fie atât de importante după atâția ani?

M.E: Sincer să vă spun, nu am crezut că mă vor ajuta atât de mult și chiar îi mulțumesc, deoarece, dacă nu ar fi fost el, oricât de mult îmi plăcea să citesc, nu mi-aș fi dorit să fiu poet.

C.I: Dacă nu ar fi fost domnul profesor să vă inspire, ce pasiune sau meserie ați fi ales?

M.E: Dacă nu aș fi fost inspirat de domnul profesor, aș fi preferat să fiu profesor sau jurnalist, ca dumneavoastră, ceea ce am și făcut pentru aprofundarea cunoștințelor, informarea publicului și inspirarea acestuia. Iar scrisul a fost pentru mine o pasiune încă de la început, pe lângă dorința de a-mi îmbogăți cunoștințele din cărți. Nu am văzut scrisul ca pe o meserie, pentru mine este modul prin care îmi exprim emoțiile și sentimentele, în momentele grele sau frumoase ale vieții.

C.I: Timpul pe care mi l-ați acordat m-a ajutat să vă privesc și cu alți ochi, dincolo de persoana din spatele poeziilor publicate în revista „Convorbiri literare”. A fost o onoare pentru mine și sper să vă mai pot lua interviuri.

M.E: A fost o adevărată inversare de roluri, fiindcă, atunci când am fost jurnalist, nimeni nu mi-a luat interviu în acea perioadă. Este un schimb de experiență care merită și sper că am reușit să inspir alți tineri să îmi urmeze exemplul.

Andreea BURTEA

Eveline Maria SAVA

Prof. coord. Lorena BÂRCU

Domnul Goe-consecințele răsfățului

Eu consider că personajul Goe, din opera *Dl Goe* de I.L. Caragiale reprezintă un exemplu sugestiv al copilului răsfățat, ale cărui greșeli sunt rezultatul direct al unei educații superficiale și al lipsei de fermitate din partea adulților. Prin comportamentul său, naratorul evidențiază, nu doar defectele copilului, ci și iresponsabilitatea celor care îl cresc și formează.

În primul rând, una dintre cele mai evidente greșeli ale lui Goe este lipsa de respect față de cei din jur. El nu doar că vorbește nepoliticos, dar își contrazice și mama și bunica fără nicio reținere. Atunci când este corectat în privința modului în care pronunță un cuvânt, Goe insistă că el are dreptate, refuzând să accepte observațiile celor mai mari. Această atitudine demonstrează, nu doar încăpățănare, ci și o lipsa clară de bun simț și educație.

În al doilea rând, Goe dă dovadă de neatenție și iresponsabilitate. În timpul călătoriei cu trenul, el nu respectă regulile de siguranță și se comportă agitat, fără să țină cont de consecințe. Momentul în care își pierde pălăria pe fereastră este relevant pentru firea sa neglijentă. În loc să fie atent și să asculte sfaturile adulților Goe preferă să se joace și să se miște necontrolat, ceea ce duce la situații neplăcute.

O altă greșală importantă este lipsa de autocontrol. Goe nu știe să-și stăpânească emoțiile și reacționează exagerat atunci când nu primește ceea ce își dorește.

Crizele de plâns, țipetele și agitația constantă arată că nu a fost obișnuit să respecte limite și reguli. În loc să încerce să își corecteze comportamentul, el continuă să se manifeste impulsiv, știind că va fi iertat.

De asemenea, Goe dovedește o lipsă de responsabilitate față de propriile acțiuni. Deși greșește în repetate rânduri, el nu își asumă niciodată vina. De fiecare dată când apare o problema, cei din jur încearcă să îl scuze sau să găsească justificări pentru comportamentul său. Astfel, Goe nu învață nimic din greșelile sale și continuă să le repete.

Nu în ultimul rând, trebuie reliefat faptul că aceste greșeli sunt încurajate și de cele trei doamne care îl însoțesc. Mama, mătușa și bunica îl răsfăță excesiv și nu îi impun limite clare. Ele îl protejează chiar și atunci când greșește evident, ceea ce contribuie la formarea unui caracter lipsit

de disciplină. Practic, Goe devine un produs al unei educații greșite, în care dorințele copilului sunt puse mai presus de regulile de comportament.

În concluzie, consider că greșelile lui Goe- lipsa de respect, neatenția, iresponsabilitatea, lipsa de autocontrol și refuzul de a-și asuma vina-sunt rezultatul unei educații necorespunzătoare. Opera lui I.L. Caragiale transmite un mesaj important despre consecințele răsfățului excesiv și despre rolul esențial al familiei în formarea caracterului unui copil. Prin acest personaj, naratorul oferă o lecție valoroasă despre necesitatea disciplinei și a responsabilității în educație.

Sofia FLUERAȘU

Prof. Maria Lorena BÂRCU

Rolul Presei în dezvoltarea copiilor

În societatea contemporană, presa – sub toate formele ei: scrisă, audiovizuală (televiziune, radio) și, mai ales, cea digitală (mass-media online și rețelele sociale) – a devenit un partener constant în viața de zi cu zi a copiilor. Dacă în trecut familia și școala erau principalii piloni ai educației și socializării, astăzi mass-media concurează direct cu aceștia, acționând ca un „educator nevăzut”. Influența presei asupra dezvoltării psihologice, Cognitive și sociale a copiilor este profundă și complexă, având atât valențe intens pozitive, cât și riscuri majore.

Unul dintre cele mai mari avantaje ale presei moderne este accesul instantaneu la informație și cultură.

- **Dezvoltarea limbajului și a culturii generale:** Emisiunile educative, revistele pentru copii și platformele multimedia de calitate contribuie la îmbogățirea vocabularului și la stimularea curiozității intelectuale.
- **Gândirea critică:** Prin contactul cu diverse puncte de vedere și materiale documentare, copiii învață (atunci când sunt ghidați) să analizeze faptele și să facă diferența dintre realitate și ficțiune.
- **Învățarea interactivă:** Presa digitală oferă instrumente software și aplicații media care transformă învățarea pasivă într-un proces activ, adaptat ritmului fiecărui copil.

Presa oferă copiilor modele de comportament și standarde sociale. Prin intermediul poveștilor, personajelor și știrilor, copiii explorează lumea dincolo de granițele familiei lor.

- **Empatie și toleranță:** Reportajele sau emisiunile despre alte culturi, copii din medii defavorizate sau probleme ecologice pot dezvolta inteligența emoțională și spiritul civic al celor mici.
- **Apartenența la grup:** Discutarea desenelor animate preferate, a emisiunilor sau a trendurilor din online îi ajută pe copii să interacționeze mai ușor cu colegii de generație, oferindu-le un teren comun de discuție.

Atenție la dezechilibru: Consumul de media devine periculos atunci când înlocuiește complet interacțiunea directă, față în față, esențială pentru dezvoltarea abilităților sociale reale.

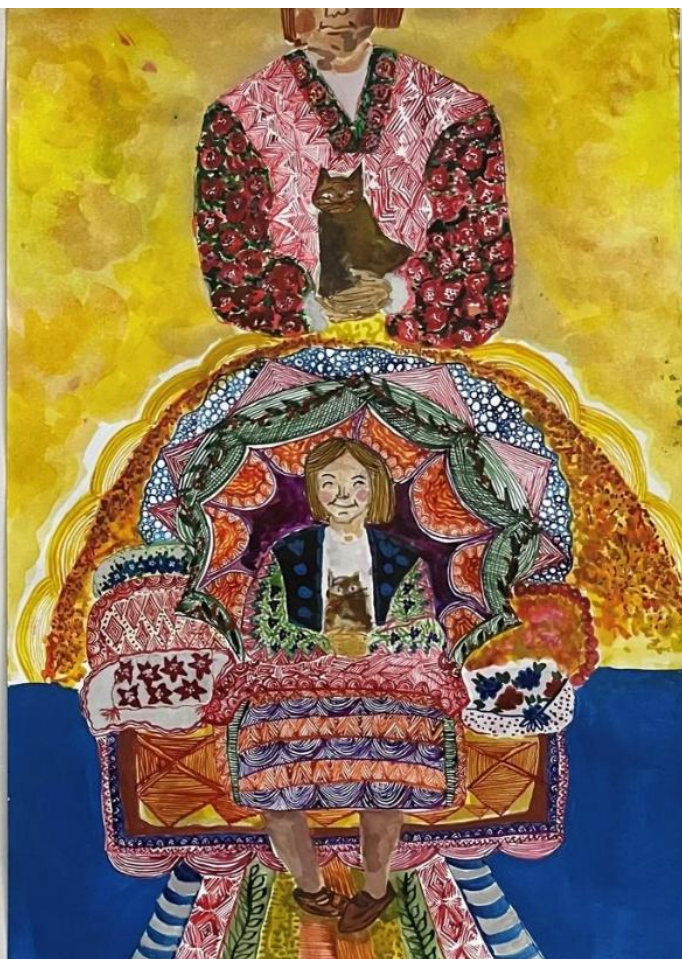
Presa nu livrează doar conținut pur educativ. Expunerea necontrolată la fluxul masiv de informații poate avea efecte nocive:

- **Expunerea la violență:** Studiile de psihologie arată că vizionarea repetată a scenelor violente în mass-media (știri, filme, jocuri video promovate media) poate duce la desensibilizare emoțională sau la copierea comportamentelor agresive.
- **Sedentarismul și problemele de sănătate:** Timpul prelungit petrecut în fața ecranelor (consumând conținut media) afectează dezvoltarea fizică, favorizează obezitatea și poate provoca tulburări de somn și de atenție.
- **Presiunea standardelor nerealiste:** Reclamele comerciale și imaginile idealizate promovate de media online pot crea complexe de inferioritate, anxietate și o stimă de sine scăzută în rândul copiilor și adolescenților.

Pentru ca presa să rămână un instrument de dezvoltare pozitivă, este necesară o selectivitate riguroasă. Aceasta se obține prin:

1. **Consumul ghidat (Co-viewing):** Părinții ar trebui să vizioneze sau să citească conținutul media împreună cu copiii, explicându-le aspectele neînțelese sau nuanțând știrile negative.
2. **Educația media în școli:** Implementarea unor cursuri în care copiii să învețe cum funcționează manipularea prin presă, cum se recunosc știrile false (*fake news*) și cum să-și protejeze datele personale în mediul online.
3. **Stabilirea unor limite clare:** Filtrarea conținutului în funcție de vârstă și limitarea timpului zilnic alocat consumului de media în favoarea activităților în aer liber și a lecturii clasice.

În concluzie, presa nu este în sine un element „bun” sau „rău” pentru dezvoltarea copiilor, ci un instrument extrem de puternic. Ea poate funcționa ca o fereastră deschisă către cunoaștere și civilizație sau ca un factor de distragere și dezinformare. Cheia unei dezvoltări armonioase a copilului în era informațională constă în echilibru și în capacitatea adulților de a-i cultiva tânărului spiritul critic, transformându-l dintr-un consumator pasiv de presă într-un utilizator inteligent și selectiv.

Daria VRĂJITORU

Prof. Aurora DUMITRESCU

De ce să învățăm limba franceză?
(*Scrisoare către părinții elevilor de gimnaziu*)

Dragi părinți,

V-ați întrebat probabil retoric pentru ce și de ce copilul dumneavoastră trebuie să studieze atât de multe materii. Pe lângă matematică, limba română, fizică, chimie, biologie, geografie, istorie, mai trebuie să facă față și la alte materii precum limba franceză. Eu, ca dascăl, dar și mare iubitoare de limbă și cultură franceză, o să vă aduc câteva argumente care sper să vă convingă.

Victor Hugo, Balzac, Flaubert, Stendhal, Dumas sunt doar câteva nume de scriitori care au adus faimă Franței în toată lumea. Literatura și în general cultura franceză este renumită în toate țările Europei și nu numai. Scriitori francezi au devenit nume notorii în istoria literaturii universale. Așadar, limba franceză rămâne în primul rând o limbă a culturii. Privind în istoria noastră, există o legătură puternică între poporul nostru și poporul francez, oameni de cultură români formându-se la școlile din Franța (vezi generația pașoptistă).

Războaiele duse de Franța au făcut ca limba franceză să fie vorbită pe toate continentele (de peste 220 milioane de oameni, ca limbă maternă, limbă secundă sau limbă străină), poziționând Franța printre puterile lumii. Este vorbită în Franța, Africa francofonă, Belgia (regiunea capitalei Bruxelles, Valonia), Elveția (Romandia), Canada (regiunea Quebec), Haiti, Italia (Valle d' Aosta), și altele. În Europa, după limba engleză, limba franceză ocupă locul al doilea. Este limba oficială la Comitetul Național Olimpic, ONU, Uniunea Europeană, Crucea Roșie etc. Din 1993 România este stat membru al *Organisation Internationale de la Francophonie*.

Să nu uităm că limba franceză, ca și limba română, este o limbă latină, fiind o limbă muzicală și ușor de învățat. Parisul este unul dintre cele mai vizitate orașe turistice din lume.

Poate copilul dumneavoastră va alege mai târziu să facă studii peste hotare, sau va fi bursier în proiecte educative. Poate adultul de mâine va găsi un job care va presupune competențe de limbă franceză. Cunoscând limba franceză, el va avea mult mai multe oportunități pe piața muncii, un acces nelimitat la informații, va putea citi literatură beletristică sau de specialitate direct de la sursă. Cu siguranță limba franceză îl va ajuta în dezvoltarea lui personală. Procesul de învățare este unul continuu, iar baza, fundația, este construită acum, în primii ani de studiu.

Așadar, dragi părinți, a învăța limba franceză încă din gimnaziu înseamnă șanse mult mai mari pentru adultul de mai târziu pe piața muncii, posibilități infinite de a accesa informații și studii de specialitate. Încă de acum el își poate lărgi orizonturile de comunicare, găsindu-și prieteni și corespondenți în lumea întreagă, participând la proiecte educative, în colaborare cu țările francofone. Acest lucru înseamnă deschidere, evoluție, dezvoltare personală.

La sfârșitul clasei a VIII a el va fi capabil să înțeleagă și să exprime oral și în scris idei, opinii, sentimente, emoții pe teme familiare, va cunoaște primele noțiuni de cultură franceză. Va fi capabil să susțină examenul DELF A2, ceea ce va fi un start favorabil pentru aprofundarea limbii franceze la nivelul studiilor liceale. La sfârșitul ciclului gimnazial, L2, nivel A2, elevul va fi capabil să identifice și să înțeleagă ce se vorbește în jurul lui, mesaje scurte și știri ilustrate cu imagini, să se descrie pe sine, locul unde trăiește, condițiile de viață, familia, alte persoane, hobby-uri, interese, experiențe personale, va avea un nivel conversațional simplu, legat de activități cotidiene; va citi și va înțelege texte scurte, va putea scrie note și mesaje simple și scurte, o scrisoare personală, ca de exemplu o scrisoare adresată unui prieten, pentru a mulțumi, felicita sau a ura ceva cuiva.

Iată, dragi părinți, câteva motive care sper să vă convingă de importanța studiului limbilor moderne în general, al limbii franceze în particular, propunându-vă o strânsă colaborare cu Cercul de cultură și civilizație franceză de la Palatul Copiilor Craiova pentru a le oferi copiilor toate condițiile pentru atingerea obiectivelor și pentru a le asigura un drum plin de reușite.

Izabel Emanuela BULAI

Prof. coordonator Cristina MORARI

Scenariul rupt

Să fie viața un teatru?
unde tu ești singurul fără un rol? Toți ceilalți și-au memorat
replicile, linii scrise înainte să poată vorbi. Și tu ai avut un
scenariu, chiar de la început, dar ai ales să-l rupi.

Tu!

Da, tu!

Tu ești fără un rol. Fără mască, fără replici, doar real. E prea
mult să fii real într-o lume construită pe aparențe?

Te va frânge ori te va elibera?

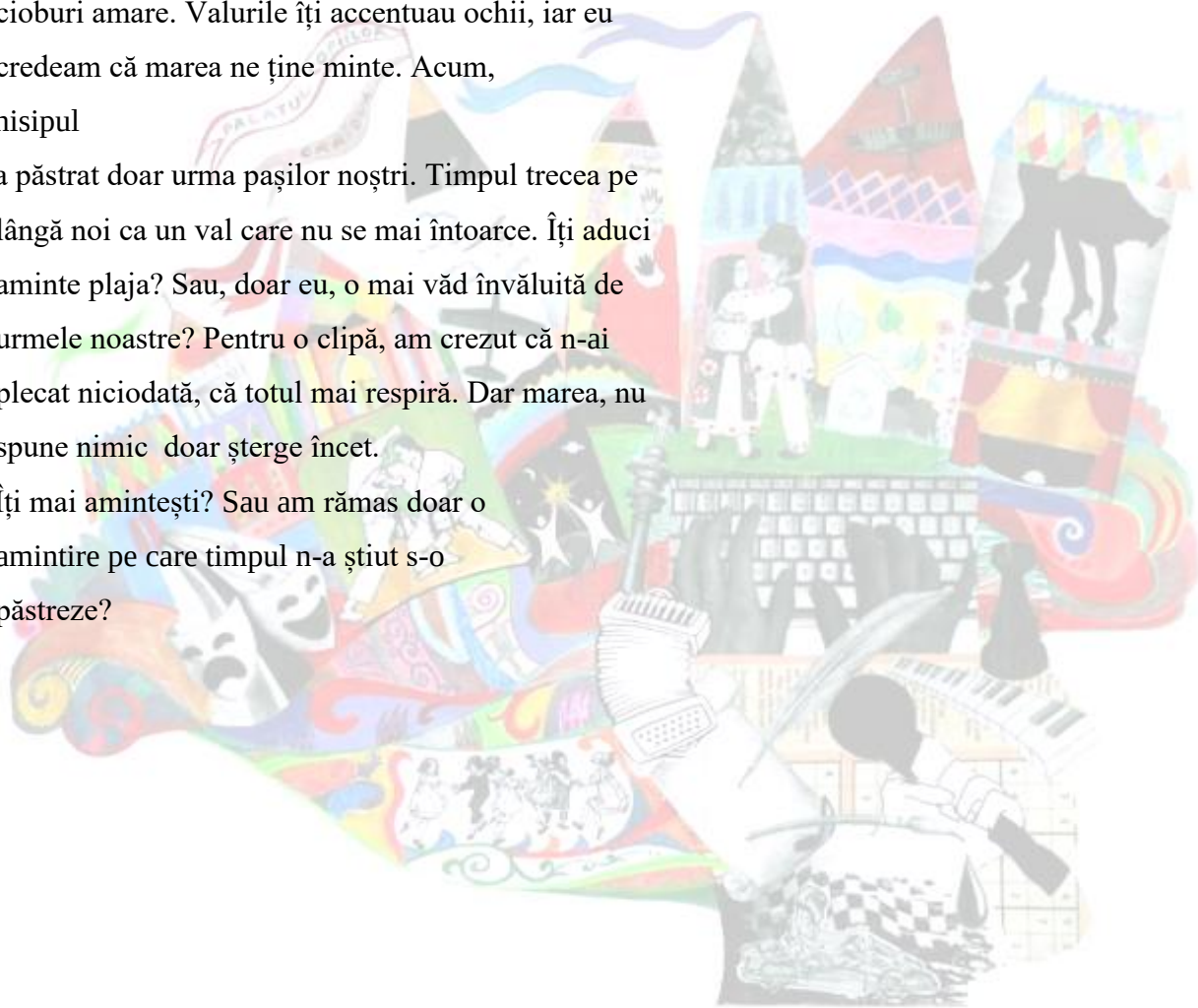
Spune ceva!

Joacă!

Sau poate nu ești un actor deloc, Poate că, ești singurul cu
adevărat real. Așa că,
mergi. Ia-ți locul. Află.

Îți aduci aminte plaja?

Am deschis sertarul și te-am găsit acolo. O fotografie în care plaja nu era încă tăiată de cioburi amare. Valurile îți accentuau ochii, iar eu credeam că marea ne ține minte. Acum, nisipul a păstrat doar urma pașilor noștri. Timpul trecea pe lângă noi ca un val care nu se mai întoarce. Îți aduci aminte plaja? Sau, doar eu, o mai văd învăluită de urmele noastre? Pentru o clipă, am crezut că n-ai plecat niciodată, că totul mai respiră. Dar marea, nu spune nimic doar șterge încet. Îți mai amintești? Sau am rămas doar o amintire pe care timpul n-a știut s-o păstreze?

Denisa Maria BADEA

Prof. coordonator Cristina MORARI

Mi-aș fi dorit

Mi-aș fi dorit să -ți fiu înger în viață
Nu doar o povară ce pe umeri îți apasă.
Aș fi vrut alinare să îți fiu, Nu
doar o altă fază.
Mi-aș fi dorit să îți stau în inimă și în gând, Nu
să îți fiu un ghimpe în coastă...
Anii nu mi-aș mai pierde,
Căutând o nouă viață;
Căutându-ți doar iubirea...
Mi-aș fi dorit să te găsesc noaptea,
Noaptea când nu pot dormi,
Tu să fii acolo să mângâi cu
Cu o alinare, ceva,
Ceva ce alt cineva nu poate mângâia.
Mi-aș fi dorit să fii acolo,
Chiar și inexistent,
Să te fi simțit o dată,
O dată ca niciodată...

Alexia OLTEANU

Teodora SAFTA

Prof. coordonator Lorena BÂRCU

Paștele

Paștele e frumos.
Unele sunt pe dos.
Dar e uimitor
Să fii un om.
Să luăm lumină,
Să-L întâlnim pe Hristos,
Că e prietenos.

Primăvara sclipește

Pământul a înverzit.
Diamante de rouă cad pe florile înstelate.
Alexia OLTEANU
Arc sângeros de lumină cresc la răsărit
Pentru a crește copacii înverziți.
Izvorul curge subțirel, aruncând vise peste tot.
Visele cad dintr-un ceruri plin de lacrimi calde,
Iar razele soarelui sunt ca mâinile lui

Ștefan COJOCARIU

Prof. coordonator Lorena BÂRCU

Stele pe cărări

Stele pe cărări se ivesc
Adesea lângă izvor
Și cu sclipiri tot cerul topesc
De strălucirea lor.

Luna gălbenie-n cale
Le apare și oftează
Și alunecând pe-o zale
În văzduhu-i ea veghează

Iarba tace liniștită
Când pe stele le apare
Câte-o rază obosită
Le-o privește colo-n zare

Saltă salcia în trestii
Când în lacuri dulcea oglindă
Prin a dorul codrul nopții
De-o văpaie să se stingă

Vântul bate ușurel
În auriile lanuri

Nora GAVRILĂ

Scuturând un mugurel
Pintre plăpânde ramuri

Și pe bolțile pline de culoare,
În mici diamantece plutesc
Încinse în scânteii de soare
Și încet încet tot cresc

Și luminează luna toată
Când în luciuri pe cărare
Zburdă stele când deodată
Luna neagră încet răsare

Salcâmi bat în stele,
Luna sclipește liniștită
Brebenei și micșunele
Dorm în iarba înverzită.

Alexandra NEGREA

Maria Alexia VESELIN

Prof. coordonator Aurora DUMITRESCU

Dulce amar

Era finalul anului 1980. Un oraș ticsit de oameni care de-abia aveau ce mânca seara și un regim care nu permitea nimic oamenilor de rând părea a nu fi cea mai bună alegere pentru familia Schmidt. O familie germană de rang înalt care se refugiase din Germania după cel de-al Doilea Război Mondial din dorința de a nu fi legați de trecutul destul de recent al poporului lor. Acolo, în Munchen, aveau o casă mare cu tot felul de avuții, care nu fusese mai deloc avariata în timpul războiului. Brățări de aur cu pietre semiprețioase, haine de la firme franțuzești de lux, perne din puf de gâscă și macrameuri din bumbac fin sunt doar câteva dintre bogățiile familiei Schmid lăsate în urmă fără tragere de inimă. De frică, Thomas și Anika i-au luat pe copii, Karl, Alexander și pe Johanna și au fugit din Germania. Într-o situație destul de instabilă în multe țări reușiseră să ajungă la București, la bunicii ce rămăseseră aici din anii '50. Fiind o familie bogată din Germania, veniturile lor nu erau la fel de strict controlate precum ale românilor. Bunicii aveau o casă boierească foarte dichisită pe Victoriei. Unchiul lor, în schimb, stătea într-un mic apartament pe Moșilor. Apartamentul său era foarte aproape de Bucur Obor.

Karl era copilul mijlociu, cu părul blond ca nisipul, iar ochii lui albaștri te făceau să te gândești la marea agitată. Dacă nu erai prea ancorat se putea întâmpla să te pierzi în ei, așa cum se pierd scoicile în valuri. Fără să pui întrebări, puteai să-ți dai ușor seama că el nu era din București, deși vorbea foarte bine românește și știa acel oraș ca-n palmă, iar înfățișarea lui le arăta tuturor faptul că se simțea mai sus decât ei. Deși tuturor li se părea că băiatul era deștept și generos, se înșelau. Karl era unul dintre acei oameni ce nu se bucurau din simple momente și nu îi păsa de aproape nimeni. El era opusul lui Alexander care, deși nu era pe-atât de deștept precum fratele său, știa să aibă grijă de toată lumea și să-și facă timp pentru toți.

Oana provenea dintr-o familie destul de săracă ce stătea într-un mic apartament lângă Gara de Nord. Mama ei era femeie de serviciu, iar tatăl ei era muncitor în construcții. De când se născuse, ei aveau mai tot timpul probleme financiare, așa că atunci când se uita la părinții ei cum numărau ultimii bani din casă, simțea mereu vinovăția că există o gură în plus de hrănit. Când îi vedea pe ceilalți copii îmbrăcați în ultimele noutăți din Obor, tatăl ei îi spunea că dacă se va ține de carte, va avea bani să ducă o viață îndeustată. Bunicii ei voiau cu orice preț să o căsătorească cu cineva mai bogat, fără să mai facă vreo școală, ci doar să stea acasă, să întrețină casa și să aibă grijă de copii.

Oana avea părul șaten precum scoarța unei sălcii și ochii mici și căprui precum două mărgeluțe în lumina soarelui. Deși nu era cea mai bună la școală, niciodată nu s-a lăsat de visul ei de a deveni într-o bună zi arhitect. Prin muncă și disciplină a ajuns să intre la Colegiul “Gheorghe Lazăr”, unul dintre cele mai bune licee din București.

Deși Karl era mai mare cu un aproape un an decât Oana, ei erau în aceeași clasă. Pe vremea aceea nu erau aproape deloc străini pe străzi. Totuși, pe Oana nu a deranjat-o niciodată faptul că avea un coleg din altă țară, plăcându-i să fie în prezența unor oameni diferiți față de ea. Mereu a vrut să evadeze din țara care le limita posibilitățile de trai și le controla existența. Cozile interminabile de la magazine, pâinea pe cartelă și lumină și gaz la ore târzii erau doar unele dintre chinurile pe care locuitorii țării de la acea vreme le avea.

Mama Oanei își căuta de lucru la toate casele boierești de prin Pantelimon și Colentina, toate refuzând-o pe motiv că nu avea recomandare de la oamenii înstăriți. Fără speranță, femeia încercă la casa familiei Schmidt. Bătu ușor la ușa masivă de lemn, așteptând cu teamă să-i deschidă cineva care o va alunga. Când ușa se deschise, înăuntru se auzeau țipete și urlete de frică. Un băiat blond primise o palmă dureroasă de la tatăl său, iar sora lor cea mică începu să țipe.

O competiție pasiv agresivă între Oana și Karl se întâmpla de la începutul clasei a X-a, dar acum totul parcă crescuse în intensitate, ca un cutremur de anverguri mari. Cu o zi înainte se dăduse proba de baraj pentru calificarea la etapa națională la matematică. Toți credeau că era momentul Oanei să strălucească, după ce anul trecut Karl strălucise la Sibiu, luând un rezultat important pentru liceul lor. Acum era timpul Oanei... În ciuda faptului că Oana luase premiul cel mare de calificare, banii și influența au răsturnat situația și l-au făcut pe Karl cel calificat. Fata nu a aflat niciodată ce s-a întâmplat cu lucrarea ei, dar era neputincioasă. Dacă ar fi făcut asta, probabil ar fi fost dată afară de la școală și ar fi fost închisă de securitate.

Toate aceste lucruri îi invadară mintea la ora de arte, când încerca să fie atentă la tovarășa Sobirt. Picta un peisaj mirobolant din Germania și nu-i venea să creadă că există un asemenea loc, așa de frumos. Se gândi la locurile pe care le putea vizita în Germania și Franța când va ajunge acolo într-o bună zi. Își strânse alene toate pensulele înșirate pe masă și porni încet spre stația de autobuz. În spatele ei Karl se ținea ușor dar sigur după ea, încercând să se grăbească pentru a o opri. La un semafor Oana se opri din mersul ei rapid, iar băiatul o prinse de mână. Oana tresări din lumea gândurilor ei îndepărtate și reveni în această lume.

-Îmi pare rău că te-am speriat. Speram că putem vorbi, zise Karl, mai liniștit decât marea însăși.

Fata, încercând să nu-i arate dorința de a scăpa, zise politicoș:

-E în ordine, nu m-ai speriat. Ce s-a întâmplat? De ce-ai venit la mine? Tu niciodată nu vorbești cu mine, nici măcar despre temele de la școală.

-Da, avem o temă împreună pentru lecția la chimie, dar nu e neapărat vorba despre asta. O s-o facem și pe-aia mai târziu, dar acum trebuie să mă revanșez, zise băiatul, foarte sigur pe el.

După o pauză lungă, în gălăgia mașinilor ce treceau zgomotos pe stradă, Karl începu din nou să vorbească:

-Vreau să mă revanșez pentru ce s-a întâmplat la concurs. Deși eu am avut punctajul mai mare, cred că și tu ar fi trebuit să fii în locul meu.

Șocată, Oana zise:

-Nu trebuie să te revanșezi, pentru că tu nu ai greșit cu nimic. Acesta este purul adevăr, tu ești mai bun ca mine și meriți asta.

Un mic strop de tristețe răzbătea totuși în glasul fetei. Băiatul o trase de mână și o luă din mulțime.

-Hai să mergem să ne plimbăm înainte să facem acel proiect. Ți promit că te voi face să te distrezi!

Oana vru să se opună, dar Karl nu o lăsă din strângere, forțând-o să meargă cu el. Fata se înroși când își dădu seama de cât timp o ține de mână. Încercă să-i de-a drumul mâinii sale catifelate, dar fără succes. Se învârtiră pe străduțele înghesuite de pe Victoriei până când ajunseră în parcul Cișmigiu. Karl o strânse mai tare și începu să o alerge prin tot parcul, până ce găsi locul pe care îl căuta. Ajunși în părculeț, Oana se uita tristă împrejur. Toată copilăria ei, de la grădiniță până în clasa a patra, atârna greu sub podoabele sălciilor de acolo.

-De ce am venit aici în părculeț? Dacă îți trece prin cap că o să mă dau în leagăn ca un copil mic, te înșeli, spuse sarcastic fata.

-Ba fix asta vei face.

O ridică ușor fără să-i pese că Oana nu voia și o așeză pe leagănul de răchită. Începu să o legene ușor la fel ca vântul care pieptăna copacii ce tocmai înfloriseră. Mireasma lor dulce amăruie se împrăștia în tot parcul, fermecând toți oamenii care treceau pe acolo, iar păsările ciripeau vesele în copaci. O vreme Oana uitase faptul că nu era singură și nu era nici într-un paradis al vieții, ci doar în simplul și umilul Cișmigiu. Spera ca acel moment de liniște și fericire din parc să nu se termine niciodată. Voia să aibă parte de o altă viață, într-o lume mai bună în care puteau să fie toți veseli și să nu-i fie frică că poate nu vor avea suficienți bani ca să supraviețuiască de pe o zi pe alta. Părul blond bălai al lui Karl era acum luat de vânt, dându-i o culoare mult mai vie lumii din care ea făcea parte.

Pe o alee ascunsă de privirile trecătorilor zăriră un chioșc ce vindea vată de zahăr. Oana nu mai mâncase asemenea bunătate de când era mică, când mama ei renunțase la economia ei pentru o nouă față de masă și-i luase fetei sale dorința ei dulce. Citind privirea plină de nostalgii a fetei, Karl se apropie de tarabă și îi luă o vată de zahăr. Înainte să revină spre fată rupse o crenguță plină de floricele roz înmiresmate.

-Pentru tine! și-i întinse cu căldură vata de zahăr împreună cu mică plantă.

-Nu pot să accept. Sunt banii tăi și ai tăi nu o să fie încântați de gestul făcut. Privirea fetei era una care nu voia să-i arate vulnerabilitatea familiei ei.

-Nu-mi pasă ce cred ai mei despre nimic. Oricum nu am venit aici de bună voie. Tata a vrut să vină definitiv la tatăl și fratele său care locuiesc aici, în București. El a convins-o pe mama, care a lăsat toate frumusețile Munchenului pentru acest oraș.

-Mereu am vrut să plec de-aici. M-am gândit că poate într-o bună zi voi ajunge să am o viață mai bună în altă țară, departe de această lume crudă.

Fără să vrea, o lacrimă plină de tristețe și amărăciune căzu pe obrazul îmbujorat al Oanei. Cu tandrețe Karl îi șterse cu tandrețe lacrima.

-De când sunt la liceu, tu ai fost prima persoană care a vorbit cu mine, în ciuda faptului că nu sunt așa bogată ca voi, restul din clasă. De ce-ai vrut să stai lângă mine? Sunt doar o sărăntoacă de lângă Gara de Nord, care visează mult prea mult, și care nu poate să-și croiască un destin mai bun.

După ce rosti aceste cuvinte, un șuvoi de lacrimi calde începură să șiroiască din ochii mici și roșii ai Oanei. Suspinele deveniră tot mai dese. În bătaia rece a vântului Karl o luă în brațe și o lipi de jacheta lui nouă, nepăsându-i că o să se murdărească. Cu o voce caldă zise:

-De ce? Pentru că mi-am găsit rost și un adăpost în ochii cuiva care chiar știe să se bucure de viață?!

Inima fetei se înmuie din nou... dar nu mai lăsă nicio lacrimă să cadă.

-Vrei o viață mai bună? Putem să fugim din țară noaptea prin pădure. Cei de la graniță nu au nicio problemă cu oamenii care ies de aici. Părinților mei oricum nu le pasă dacă dispar.

-Chiar crezi că putem să ieșim de-aici? întrebă Oana cu speranță în glas.

-Ne vedem diseară la zece în spatele facultății de arhitectură. Încearcă să fii discretă pentru a nu fi descoperiți.

Înainte de a pleca, Karl îi așternu un sărut dulce pe obraz, ceea ce o făcu să se îmbujoreze, și o conduse la stația de tramvai.

Când ajunse acasă, băiatul fugi în cameră își aruncă ceva mâncare și câteva haine într-un rucsac. Ceea ce urma era ultima masă alături de familia lui înainte de a da frâu liber dorinței de evadare din el. Într-un moment de liniște tatăl său zise aspru :

-Ce cauți cu sărăntoaca aia prin parc?

-Ce sărăntoacă, tata?! Despre cine vorbești? Despre Oana?

-Ce treabă ai tu cu gunoiul ală de fată?

Nelăsând loc de vreun răspuns, Thomas continuă mai nervos:

-Să nu care cumva să-mi spui că o plăci pe neghioaba aia de fată! Îți promit că te dau afară cu mâinile mele!

Băiatul își dori din toată inima să urle și să strige la tatăl său pentru toate cuvintele neadevărate supse despre Oana. Fără să spună însă un cuvânt, Thomas începu să se mânieze și mai tare, până în momentul în care vulcanul din el erupse o palmă dureros de crudă ce ateriză pe fața lui Karl, lăsându-i o pată roșie pe obraz. Johanna începu să țipe de frică atunci când fratele ei ateriză pe jos din cauza palmei.

-Nerușinatule! Cum ai putut să te gândești la fata aia?!

Chiar în acel moment intră mama Oanei pentru a se angaja. Femeia nu-și dădu seama de ce se întâmplă dar nici nu se băgă în conflictul tată-fiu. Thomas se redresă și spuse către femeie:

-Bună ziua! Ne scuzați pentru ce s-a întâmplat. Fiul meu este puțin cam rebel în ultima perioadă. Ați venit cumva pentru postul de menajeră?

-Bună ziua! Da, am auzit că ați avea nevoie de o menajeră. Dacă doriți, pot începe chiar acum, zise mama Oanei, dornică de muncă.

Liniștea se așternu după venirea mamei fetei. Karl era conștient de propunerea pe care i-o făcuse Oanei de a veni la el acasă pentru proiect și cât de riscantă era. În același timp, băiatul aștepta cu nerăbdare sosirea fetei pentru a-i spune un plan pe care aveau să-l execute împreună.

După un lung drum cu autobuzul, Oana intră prin ușa din spate a casei boierești fără a fi observată. Când intră, atenția îi fu atrasă de bucătăria gigantică în care se afla Karl.

-Credeam că nu mai vii! exclamă el bucuros. Hai să o tulim sus până nu ne vede tata.

O luară pe o scară masivă de marmură ce părea foarte veche. Pe pereții albi tronau tablouri pictate de Ștefan Luchian și alți pictori destul de cunoscuți. În capătul unui culoar îngust se afla o cameră imensă ce părea să fie doar a lui. Pe birou erau înșirate maldăre de cărți și culegeri, foi îngălbenite de trecerea anotimpurilor și o călimară cu cerneală. Lângă birou se afla un șevalet cu un peisaj de primăvară magnific. O paletă plină de culori vii zăcea pe măsuță, o grămadă de cărbuni și creioane de diferite mărimi erau aliniate perfect unul lângă altul. Camera lui Karl era un adevărat atelier al unui pictor iscusit care nu voia să-și arate talentul publicului. Băiatul se așeză pe pat și o invită pe fată să i se alăture, dar aceasta era mult prea ocupată să admire de la depărtare micul atelier.

-Să înțeleg că ție îți place să pictezi. Nu m-am gândit niciodată că te pasionează pictura. Întotdeauna am crezut că singura ta pasiune este matematica, spuse Oana așezându-se ușor pe patul său moale.

-Da... Nu vreau ca lumea să știe despre latura asta a mea fiindcă toți care mă aud că vreau să mă fac artist o să zică că este o prostie. Acum ar trebui să-ți spun că nu te-am chemat aici pentru acel proiect la chimie, ci pentru un plan care ne-ar putea salva viețile amândurora.

Oana fu mirată și ascultă atentă în continuare

-Știi că e riscant dacă suntem prinși dar... cred că am avea o viață mult mai bună împreună în Franța. Eu am găsit un adăpost în ochii tăi și tu în ai mei și asta e suficient. Vom fugi prin pădure și vom traversa Dunărea noaptea asta, cumva. Te rog, hai să ne facem o viață mai bună în altă parte.

-Aș vrea dar..., făcu o pauză lungă și continuă, de ce vrei să pleci cu mine?

-Pentru că ești unica persoană ce a crezut în mine și în tot ceea ce îmi doresc să fac și poate că ești mai mult decât o prietenă în inima mea...

-Poate că după ce ți-ai arătat o cu totul altă față și eu țin mai mult la tine, spuse Oana înduioșată de vorbele lui Karl.

Băiatul își luă un ghiozdan plin cu haine, apă și mâncare, apoi se îndreptă se ușă. O luă pe Oana de mână, ieșind la fel de discret cum intraseră. Merse ce merse până ajunseră la autogară. Se urcară în primul microbuz spre Drobeta-Turnu-Severin pentru a o lua prin pădure spre Serbia.

După multe ore cei doi coborâră din microbuz și o luară prin pădure pentru a ajunge la Dunăre. Se făcuse seară, iar Karl și Oana nu aveau decât o busolă cu care se puteau orienta pentru a o lua în direcția potrivită. Apoi ajunseră la mal și desprinseră o barcă de pescari. Karl știa să mănuiască bine barca, căci tatăl lui îl luase de mic la pescuit. Ajunseră pe malul celălalt. Mergând tot mai mult, începură să se vadă granițele bine păzite.

-Trebuie să fim atenți să nu ne observe. În caz contrar... iar vocea lui îngheță. O vom lua prin partea aceea, deoarece pe acolo nu prea sunt milițieni, și-i arată o zonă mai împădurită. Deși nu sesizaseră, cineva îi urmărea îndeaproape. Când mai aveau puțin până ce ajungeau aproape de apă se auzi un glas gros ce strigă la ei să se oprească.

-Oh, nu! Fugi! îi spuse Karl Oanei.

Începură să fugă cât îi țineau picioarele pentru a-și salva viața. Știau că dacă se vor opri vor fi băgați în pușcărie sau chiar omorâți. Se rotiră după mai mulți copaci până când Oana se împiedică de rădăcina unui. În spatele lor erau acum trei milițieni de frontieră furioși, ce voiau să-i omoare. Karl o trase repede înapoi în picioare și încercară să fugă mai departe. Nemaiputând să fugă atât de tare, urmăritorii începură să-i ajungă din urmă. La un moment dat, unul dintre milițieni trase în ei. Oana fu împușcată în stomac și ea căzu brusc pe o parte.

-Nu,nu...! Oana, te rog, nu mă lăsa! Tu ai fost ființa care m-a făcut să simt ce e iubirea, prietenia și m-ai făcut să mă bucur din lucrurile mărunte. Te implor, nu mă părăsi, urlă băiatul din toată inima.

O baltă care se mărea secundă după secundă ieșea din stomacul fetei. Șiroaiele de lacrimi mult prea amare ce-l cuprinseră pe Karl îl făcură să se înece acolo. În adâncul lui știa că nu mai avea de trăit mai mult de cinci minute înainte de a muri și el se simțea plin de regrete pentru că nu apucase să-i mărturisească dragostea Oanei. Milițienii îl împușcară și pe Karl, de data asta în cap și el muri pe loc.

Un regim care nu-i lăsa pe oameni să se bucure de viață, să vadă lumea și să iubească viața cu adevărat le-a adus sfârșitul tragic celor doi tineri visători ai acestui tărâm comunist.

Romana VICOL

Andreea Alexandra PETRARIU

Prof. coordonator Lorena BÂRCU

Biblioteca nesfârșită

A fost odată ca niciodată o fată pe nume Alexandra. Ei îi plăcea foarte mult să citească. Alexandra citea zi și noapte.

Într-o zi Alexandra s-a dus în biblioteca bunicii ei. Bunica i-a spus ca odată ce intri nu mai poți ieși nicodată decât doar printr-o modalitate pe care nici bunica ei nu o știa.

Deodată, fata s-a gândit că vrea să intre în bibliotecă. Alexandra avea încredere în ea că poate găsi modalitatea de a ieși din bibliotecă.

Apoi, Alexandra și-a împachetat ghiozdanul cu: apă, mere și cereale. Fata a intrat în portal și acolo erau tot felul de cărți pe care voia să le citească.

Peste puțin timp, fata a decis să găsească ieșirea. Alexandra tot căuta până a găsit o cheie roșie, în fața ei era o ușa tot roșie, fata a fugit să deschidă ușa cu cheia dar a realizat că ușa nu se deschidea cu o simplă cheie, ci cu răspunsul unei ghicitori. Când a atins ușa roșie, aceasta i-a șoptit o ghicitoare despre personajul ei preferat. Alexandra a răspuns zâmbind, iar ușa s-a deschis larg. Ieșind afară, a realizat că nu a adus cu ea doar mere și cereale, ci și o înțelepciune nouă.

În cele din urmă, Alexandra a ieșit bucuroasă de pe ușă și a povestit tuturor din familie mai ales bunici ei cum a reușit să scape. Bunica a îmbrățișat-o și i-a șoptit: „Acum că ai găsit calea de ieșire, biblioteca îți va aparține mereu. Poți intra și ieși oricând, pentru că ai învățat să ascuți vocea cărților”

Maya Theodora FIERARU

Prof. coordonator Elena Andreea POPA

Bucuria de a fi pentru întâia oară muritor

Un cal dintr-o mahala săracă se uita neputincios la stăpânii săi și își pune la nesfârșit aceeași întrebare „De ce timpul trece dacă eu stau pe loc?”. Iar *Timpul* trecu într-o zi și pe acolo și imediat ce a fost zărit de cal, întrebările au început să curgă:

-Unde fugi cu atâta grabă? Ce-i cu tine? Oprește-te să vorbim!

Timpul se așează lângă el și așteaptă cuminte să fie interogat.

-Spune măi, nemernicule, pe unde tot hoinarești zi și noapte, fără cap și fără coadă și de ce te crezi mai bun decât toți? De ce n-ai milă, măi tirane de noi, ființele muritoare?

Timpul îl privi pieziș. Nu știa cum să răspundă, dar își făcu nițel curaj și reuși să îndruga câteva vorbe:

-De ce mă jignești? Cu ce ți-am greșit eu? Ți se pare cumva că mă grăbesc? Mă vezi alergând? Ba din contra, stau chiar aici în fața ta, așteptând să-mi pui întrebări? Cine vă tot minte pe voi că eu umblu ca un nebun și niciodată nu poposesc?

-Toata lumea știe, mincinosule, că numai tu ești de vină pentru ce se întâmplă: cu toții murim din cauza ta! Chiar și cei tineri, chiar și cei nenăscuți!

-Ei, comedie! Tare vă place să mă batjocuriți de fiecare dată când prindeți ocazia: „Le-a venit *Timpul*!”, spuneți voi, dar de unde știți dacă sunt acolo sau nu? De unde știți că eu nu mi-am luat concediu sau poate chiar am demisionat? Vă place să aruncați cu noroi în mine, iar apoi, când sunteți avatajați de existența mea și credeți că vă sunt de ajutor, spuneți: „*Timpul* le rezolvă pe toate!”. Dar eu nu rezolv nimic de fapt. În contractul meu de muncă nu scrie că trebuie să fiu și doctor și psiholog și preot sau să vă ofer o altă viață!

-Și atunci la ce ești tu bun? Pentru ce ești pe acest Pământ și susții că nu faci rău nimănui și că ești „inocent”, iar noi suntem cei răi care te blamează și blagoslovesc, după cum le e lor

cheful? Nu ar trebui oare să ne înveți ceva? Tot mereu îi aud pe oameni zicând că „*Timpul* te învață multe”. N-ar trebui să ne consolezi? „*Timpul* este cel mai bun prieten!”. Spune, la ce ești tu bun?

Timpul căzu pe gânduri. Toată lumea îl ura sau îl iubea, dar nimeni până atunci nu și-a făcut curaj pentru a-l confrunta într-un astfel de mod.

-Eu...Nu știu. Îmi duc traiul ca și voi. Îmi place să mă prostesc, să fiu serios, dar nu știu care ar putea fi motivul existenței mele. Știi, e ciudat și pentru mine modul în care voi mă percepeți. Când petreceți *Timp* cu oamenii sau animalele pe care le iubiți, pare că trec într-o clipă și nu vă las să vă bucurați de moment. Când faceți un lucru care nu vă convine, cum ar fi să așteptați la coadă, pare că nu voi mai trece niciodată și veți rămâne veșnic în acel moment fără de capăt. Te-ai gândit vreodată că sunteți blocați, la fel ca și mine, într-un loc pe care nu-l cunoașteți și în care nu știți ce trebuie să faceți? Adesea mă întreb cum pot zilele trece chiar și atunci când eu sunt în concediu. Îmi place să cred că exist, dar în realitate, nu sunt sigur că o fac. Poate sunt doar un concept ca să vă grăbesc, ca să vă fur ce aveți mai drag sau să vă fac să uitați evenimente neplacute, pe care oricum conștiința voastră refuză să le facă să dispară. Nu îmi place să recunosc, dar suntem cu toții la fel de rătăciți în acest univers. Nu știm cine suntem, dar știm cine credem că ar trebui să fim. Avem mai mult sau mai puțin noroc, dar mereu știm cât ar fi trebuit să avem. Adevărul e că ceea ce am putea fi depășește pe ceea ce este. Inclusiv eu visez la eliberarea mea de sub această pribegire veșnică. Dar *Moartea* și *Viața* nu sunt niciodată din vina mea. Ar trebui să le tragi pe ele la răspundere despre nelegiuirile pe care le fac.

Calul clipi și se uită buimac în jur. *Timpul* plecase, trecuse. Apoi își văzu stăpânii agitându-se nevoie mare. Fiica stăpânei sale dădea naștere chiar în acele momente, iar prin fața casei lor trecu *Viața* și calul începu să strige la ea. *Viața* intră în grajd și se așează lângă el.

-Spune tu, meschino, pentru ce mai îndrăznești să vii dacă noi oricum vom muri? De ce ne dai speranță și de ce ne lași să visăm la fericire?

Viața nu a fost niciodată ocărâtă sau trasă la răspundere și ea se miră. Calul era primul care îndrăznea să-i aducă altceva în afară de laude și mulțumiri.

-Cum poți tu să mă acuzi pe mine de așa fapte grave? Tu nu știi cine sunt? Tu nu știi că datorită mie calci pe acest pământ?

-Problema ta este că nu întrebi pe nimeni niciodată nimic. Ești la fel ca *Moartea*! Faceți ce vă taie pe voi capul! Apoi mai ești și mândră că ne arunci pe o planetă printre miliarde de alte planete, într-o galaxie printre miliarde de galaxii și într-un univers printre miliarde de universuri. Și tot noi să-ți mulțumim?

-Eu vă fac fericiți! Cum ai putea să mă compari pe mine cu *Moartea*? Pe ea nimeni nu o caută, nimeni nu o vrea! Eu sunt întotdeauna primită cu brațele deschise. Eu sunt cea care vă oferă bucuria de a fi pentru întâia oară vii. Pentru a gusta dulceața vieții. Scopul meu este să vă fac să observați, să vă puneți întrebări și atunci când îmi închei contractul cu voi să mă asigur că lăsați în urmă amintiri. Da, acesta este scopul meu, să vă transform în amintiri.

Calul clipi și de data aceasta și *Viața* dispăru. Din nou se auzi mare harmalaie în casa stăpânilor, căci mama stăpânului era în pragul decesului și atunci calul văzu *Moartea* apropiindu-se. Astfel o strigă, chemând o.

Moartea rămase blocată. Nu i s-a întâmplat niciodată să fie chemată sau dorită de cineva, dar își veni în fire și se așeză lângă cal.

-Spune tu, nemiloaso, de ce ne chinui cu prezența și existența ta? Cu ce am greșit ca să ne răpești de pe acest pământ și să ne arunci în neant?

-Domnul meu, te rog, nu te mânia! Eu nu fac decât ce mi se cere. Eu nu mi doresc să rănesc pe nimeni, de aceea vă iau în brațele mele, ca să nu vă mai pătimiți. Pe toate ne-ai certat, pe *Timp*, pe *Viață*, acum pe mine. Tare sunteți mânioși, voi muritorii!

-Atunci de ce ne mai e dat să ne naștem și să trăim ca să ne zbatem atât? De ce nu se milește nimeni de noi în afară de tine?

Moartea căzu pe gânduri, dat fiind faptul că nu a vorbit niciodată cu cineva. Nu știa ce răspuns îi poate da, așa că încercă din răspuseri să schițeze ceva.

-Pentru că *Viața*, *Timpul* și *Moartea* sunt același lucru.

Calul clipi și *Moartea* dispăruse. Auzea acum doar râsetele amestecate cu bocete și îi apără o nouă întrebare în minte: „De ce?”.

Indra STREINU

Ilinca Andreas Daniel

Prof. coordonator: Aurora DUMITRESCU

Cursa finală

01.05.1994

Dragă Jurnal,

După cum ziceam și ieri, mașina este destul de greu de controlat pe viraje și este foarte instabilă mai ales în viraje, chiar dacă afară sunt douăzeci și două de grade Celsius și această temperatură este una optimă pentru a conduce pe pistă. Însă, totuși, cu chiu, cu vai m-am calificat pe locul unu. Din păcate unul dintre piloți nu se mai află printre noi, adică Roland Ratzenberger, de la echipa MTV Simtek Ford, care a suferit un accident foarte groaznic în virajul 4, numit și virajul Villeneuve. Săracul, acesta a intrat în parapetul de beton la 314 kilometri la oră, odihnească-se în pace...

Înainte de a merge la boxe pentru a vedea strategia pe care o vom utiliza astăzi în timpul cursei, am mers pe pistă pentru a vedea cum este circuitul, dar atunci era destul de devreme și încă era ceață, deci nu am putut să îmi dau seama cum va fi circuitul în timpul cursei, însă în virajul 1 am realizat imediat că este foarte alunecos și că, la cum se comportă mașina mea, sigur mă voi lovi, pentru că acea umezeală nu avea cum să se usuce până când cursa va începe.

Iar apoi am mers la boxe și am încercat să găesc cu inginerii de cursă planul perfect pe care să îl folosesc mai târziu pentru a câștiga Marele Premiu din San Marino. Prietenul meu, care mi-a fost și coechipier în perioada când concuram pentru McLaren, Alain Prost, mi-a propus să mă retrag din această cursă, fiindcă este destul de periculoasă, dar eu vreau să concurez deoarece aceasta ar fi una dintre șansele mele de a câștiga o cursă în acest sezon de Formula 1 cu Williams-Renault.

Spunând toate acestea, observ că nu a mai rămas mult timp și cursa va începe. Îmi este puțin teamă și parcă deja simt că astăzi mașina mă va trăda într-un fel sau altul.

Acum văd că este timpul să intru în monopost și să ies pe circuit pentru a face turul de formare. Cursa va începe imediat, îmi este teamă, dar dacă nu riști, nu câștigi.

Cursa începe, la ora 14.00 se dă startul, mașina pleacă destul bine, dar se pare că JJ Lehto de la Benetton, pierde controlul și se lovește de perete rupându-și roata, deci trebuie să retragă mașina și, fix după, Pedro Lamy de la echipa Lous, nu-l poate evita și intră direct în Lehton. Intră Safety Car-ul. Stau în spatele lui până în turul șase. Safety Car-ul iese de pe circuit. Cauciucurile sunt reci și Michael Schumacher este la două secunde în spatele meu și uneori chiar se mai apropie de mine încercând să mă depășească, deci trebuie să trag mai tare pentru a mă distanța de el și pentru a avea un avantaj mai mare. La ora 14.17, abia ce am intrat în turul șapte și Schumacher este la cinci zecimi în spatele meu. Sincer, mă cam sperie, pentru că nu aș vrea să pierd această superbă poziție. Urmează virajul Tamburello, așa că trebuie să mă pregătesc pentru a frâna puțin mai târziu ca să mă mai depărtiez de Michael chiar dacă făcând asta aș putea să alunec și să mă lovesc. Frânez! Cauciucurile încă nu s-au încălzit destul și mașina nu pare să fie de aceeași părere cu mine, deci pierd controlul mașinii și aceasta începe să alunece. Încerc din tot sufletul să frânez. Mă panichez, pentru că parapetul este de beton! La aproape 320 de kilometri la oră urmează să fac un accident aproape fatal și, deci, s-ar putea să nu supraviețuiesc. Mașina alunecă de parcă ar fi pe gheață, frânez cât de tare pot și încerc cât de mult pot să virez pentru ca impactul să nu fie chiar frontal. Reușesc totuși să reduc viteza la 233 de kilometri la oră, mă izbesc de parapet, suspensia dreapta față mă lovește direct în cască și trecând prin cască mă lovește direct în tâmplă, nu mai pot vedea nimic de durere și tot ce mai pot simți este o durere cumplită la cap și, dintr-o dată, toată durerea dispare. Și, negru...

Încep să-mi văd toate întâmplările frumoase din viața mea. Prima oară văd momentul când tatăl meu mi-a făcut primul cart, aveam patru ani atunci, ce amintiri...! Mă văd apoi când am fost acceptat în Formula Ford în martie, 1981, acolo aveam 20 de ani, apoi, când am câștigat campionatele în Formula Ford concurând pentru Van Diemen în 1981 și 1982 și, apoi, când am ajuns în Formula 3, care pentru mine a fost un pas mai aproape de a ajunge în Formula1, iar, într-un final, am ajuns la cele mai importante momente din viața mea, când am câștigat cele trei campionate de Formula 1 în anii 1988, 1990 și 1991, toate cu McLaren și cel mai special moment, care pentru mine a fost mai presus decât orice titlu câștigat vreodată, atunci când am câștigat la mine acasă, pe Interlagos, în Brazilia. Acela a fost chiar cel mai frumos moment din viața mea. Văzând că am câștigat în țara mea natală și când am auzit toți brazilienii care veniseră la cursă

strigând „ Senna, Senna, ale, ale, ale”, acel moment chiar m-a făcut să plâng de fericire. Of, ce amintiri!...

La capătul acestor amintiri foarte frumoase din viața mea, mă trezesc înconjurat de lumină. Pe moment, chiar m-am întrebat dacă eu acum chiar sunt în rai. De aici, privind în jos, pot să văd ce se întâmplă după ce s-a terminat această oribilă cursă. Se pare că aproape toată populația din São Paulo s-a strâns pe lângă mașina care îmi cară trupul. Aici, aceștia ori plâng ori strigă cufundați într-o tristețe cumplită. Lucruri precum „am pierdut legenda...!” sau „mulțumim Senna!” și chiar și pe stadioane jucătorii brazilieni strigă „ ale, ale, ale, ale, Senna”. Aceste strigări chiar mă emoționează și mă întristează foarte tare faptul că i-am părăsit așa pe nepusă masă. Și chiar îmi pare rău, deoarece am fost egoist și foarte încăpățânat și din păcate abia acum realizez că trebuia să îl fi ascultat pe Prost și să nu fi participat la cursă. Și mai ales să nu fi fost așa de competitiv, pentru că dacă îl lăsam pe Schumacher să treacă, nu mai trebuia să frânez mai târziu și așa puteam lua virajul mult mai frumos și mai sigur. Însă pe lângă faptul că fanii mei erau triști, se pare că și piloții împărtășesc același sentiment.

Dar acum, ce mai pot schimba? Nimic, nu mai pot schimba nimic, și toate acestea pentru o poziție amărâtă! Dar acum tot ce mai pot face, este să plec într-o nouă formulă...

Te salut de sus, dragă jurnal!

Francesca DUMITRAȘCU

Prof. Marian Cosmin PUICĂ

Când profesia e pasiune

Stau cu capul pe geamul microbuzului și privesc în depărtare. Același peisaj lipsit de culoare, aceleași întinderi monotone zi de zi... După nouă ani de navetă în afara localității, rutina a început să-și lase amprenta. Și totuși, dorința de a predă, sentimentul pe care îl am atunci când stau la clasă în fața elevilor și le prezint lumea vastă a informaticii, depășește orice stare negativă pe care o am. În acel moment simt că aparțin aceluși loc, știu că acolo trebuie să fiu.

E ciudat... când eram la școală, când îi priveam pe profesori, nu aș fi crezut că voi sta și eu de partea cealaltă a catedrei. Totuși, întotdeauna mi-a plăcut școala, m-am simțit mereu în largul meu în acel mediu academic, așa că, poate nu e atât de surprinzător că acum sunt profesor.

Sunt profesor de zece ani, șapte dintre aceștia în învățământul non formal. Acest învățământ non formal mă reprezintă. În primii trei ani ai carierei mele profesionale, simțeam că sunt îngrădit de limitele sistemului formal, că imaginația mea putea contribui la predarea informaticii într-un mod pe care elevii să îl îndrăgească. Sau poate că pur și simplu nu aveam destulă experiență. În cei șapte ani de învățământ nonformal, am reușit să creez multe activități interesante și îndrăgite de elevi. M-am folosit de resursele disponibile și de imaginația bogată, pentru a-i introduce pe aceștia în lumea captivantă a informaticii. Dar, mai ales, m-am folosit de pasiune...

Iulia DEFTA

Prof. Diana VOINEA

Călătorie de învățare și descoperire

Experiența participării la activitățile proiectului de mobilitate Erasmus+ a fost pentru mine una unică, de o complexitate deosebită. Ca orice element nou ce apare în viața noastră, iată că, și această mobilitate a creat pentru mine, pe de o parte o stare de neliniște și nerăbdare iar pe de altă parte m- a provocat să ies din zona de confort pentru a învăța și a mă dezvolta. Am simțit cât de minunat este să poți crește profesional, cultural și mai ales personal în același timp. Mobilitatea de tip JOB SHADOWING a fost organizată în așa manieră încât informația științifică să vină treptat și ne-a permis să identificăm resurse pentru aprofundare și exercițiu, atât exercițiu dirijat în timpul sesiunilor de formare cât și liber în timpul explorărilor noastre pentru a realiza temele zilnice propuse de către formator. Timpul petrecut alături de oameni extraordinari a căpătat valențe deosebite pentru mine deoarece am simțit că fiecare zi împreună a fost una cu sens, cu semnificații profunde atât pentru activitățile profesionale cât și pentru viața personală.

Am auzit prima dată despre Erasmus când eram la facultate. Am studiat intensiv limba și literatura germană la departamentul Universității din Craiova, Facultatea de Litere, iar în anul al doilea am susținut un test, în urma căruia am obținut o bursă Erasmus+ în Germania la Bremen.

Anii au trecut și am avut ocazia de a participa, în calitate de cadru didactic, la diferite activități în cadrul proiectului Erasmus+. În perioada 8-11 iunie 2026, am avut oportunitatea de a lua parte la mobilitatea tip Job Shadowing, împreună cu o colegă, la Școala 134 „Dimcho Debelyanov” în Sofia un oraș fascinant, plin de istorie și cultură. Această experiență m-a ajutat să descopăr nu doar noi metode de predare, ci și să îmi depășesc limitele, să lucrez în echipă și să învăț din perspective diferite.

În prima zi a mobilității, am participat la orele de limba engleză și am observat metode interactive de dezvoltare a competențelor de comunicare, bazate pe dialog, lucru în echipă și

activități practice. Elevii au fost încurajați să participe activ și să își exprime opiniile într-un mediu deschis și motivant.

În cea de-a doua zi a mobilității, am asistat la orele de limba ebraică și creație literară. Participarea la lecțiile de ebraică a reprezentat o experiență deosebită, oferindu-ne ocazia de a observa predarea unei limbi și a unor elemente culturale diferite. Am remarcat interesul elevilor pentru învățare și metodele atractive utilizate de profesori. Cursurile de creație literară au oferit elevilor un spațiu de exprimare liberă a ideilor, emoțiilor și imaginației, prin redactarea de texte originale și activități creative. Am observat metode prin care profesorii stimulau creativitatea, gândirea critică și încrederea elevilor în propriile capacități de comunicare. Atmosfera deschisă și colaborativă a încurajat participarea activă și schimbul de idei, contribuind la dezvoltarea competențelor lingvistice și artistice ale elevilor.

Cursurile de matematică, informatică și "cooking" au făcut parte din programul de Job Shadowing pentru cea de-a treia zi. Orele de matematică au evidențiat utilizarea strategiilor moderne de rezolvare a problemelor și integrarea resurselor digitale pentru facilitarea înțelegerii conceptelor. Accentul a fost pus pe gândirea logică și pe aplicarea cunoștințelor în situații concrete. La orele de informatică, tehnologia a avut un rol central. Elevii au lucrat cu diverse aplicații și programe educaționale, dezvoltându-și competențele digitale într-un mod practic și eficient. În cadrul activității de Job Shadowing, am asistat și la ore de biologie, unde am observat metode moderne de predare centrate pe participarea activă a elevilor și pe învățarea prin explorare și descoperire. Lecțiile au fost bine structurate, îmbinând explicațiile teoretice cu exemple practice și resurse digitale care au facilitat înțelegerea fenomenelor biologice. Am apreciat modul în care profesorii au stimulat curiozitatea elevilor și i-au încurajat să formuleze întrebări, să analizeze informații și să realizeze conexiuni între cunoștințele dobândite și lumea înconjurătoare. Un moment deosebit al mobilității a fost participarea la o lecție demonstrativă de șah susținută de campioana națională a Bulgariei la această disciplină. Activitatea a impresionat prin nivelul ridicat de profesionalism și măiestrie demonstrat. Campioana a susținut un simultan de șah, jucând în același timp cu 20 de participanți. Această demonstrație a evidențiat nu doar abilități excepționale de concentrare și strategie, ci și importanța șahului în dezvoltarea gândirii logice, a răbdării și a capacității de analiză. Experiența a fost inspirațională pentru toți cei prezenți și a constituit unul dintre cele mai memorabile momente ale activității de Job Shadowing.

Din punct de vedere profesional, mobilitatea de Job Shadowing a fost o oportunitate atât de învățare practică, cât și de împărtășire a experiențelor din mediul educațional și de dobândire de noi competențe.

Prof. Mariana GHEORGHE

„Săptămâna verde” – pași mici pentru un viitor mai curat

În perioada 30 martie 2026- 3 aprilie 2026, la Palatul Copiilor Craiova și la structurile sale din județul Dolj s-a desfășurat Programul „Săptămâna Verde”. Timp de cinci zile, elevii au participat la activități educative, practice și creative, menite să le dezvolte respectul față de natură și dorința de a contribui la protejarea mediului înconjurător.

Acest program de educație ecologică le-a oferit copiilor ocazia de a învăța prin descoperire, colaborare și implicare directă. Fiecare zi a devenit o lecție despre responsabilitate, grijă față de lumea vie și puterea gesturilor simple.

Prima zi a programului a fost dedicată atelierului „Pădurile sunt «plămânii verzi» ai planetei noastre!”.

Elevii au descoperit specii de plante și animale întâlnite în ecosistemele forestiere și au înțeles rolul esențial al pădurilor în menținerea echilibrului natural. Prin discuții, explicații și exemple concrete, copiii au aflat că pădurea nu reprezintă doar un spațiu verde, ci un adevărat univers viu.

Marți, elevii au participat la o amplă acțiune de ecologizare a spațiului exterior al Palatului Copiilor Craiova și al structurilor sale.

Prin colectarea deșeurilor și igienizarea spațiilor comune, copiii au înțeles că protejarea mediului nu se realizează doar prin cuvinte, ci mai ales prin fapte. Păstrarea curățeniei, colectarea corectă a deșeurilor și respectarea spațiilor comune sunt gesturi simple, dar importante pentru sănătatea comunității.

Alături de elevii de la Școala Gimnazială „Traian”, participanții au plantat și un pom fructifer – un măr. Activitatea s-a desfășurat sub o deviză veselă și sugestivă: „Într-un mediu sănătos mâncăm un măr gustos!”

Plantarea pomului a reprezentat un gest simbolic, dar și o promisiune făcută viitorului: aceea de a îngriji natura și de a lăsa în urmă un mediu mai verde și mai sănătos.

Ziua de miercuri a fost dedicată plantării. Cu entuziasm și multă implicare, elevii au plantat magnolie, narcise și zambile, contribuind la înfrumusețarea spațiului din exteriorul instituției de învățământ.

Copiii au plantat și semințe, au lucrat cu pământul și au învățat de ce are nevoie o plantă pentru a crește: apă, lumină, căldură, sol potrivit și, mai ales, grijă.

Activitatea practică i-a ajutat să înțeleagă că dezvoltarea unei plante presupune răbdare și responsabilitate. Fiecare floare plantată a devenit un mic simbol al speranței și al respectului față de viață.

Joi s-a desfășurat atelierul „Suntem creativi și deșeuri refolosim!”, în cadrul căruia educația ecologică s-a îmbinat armonios cu imaginația și îndemânarea.

Elevii au descoperit că materialele aparent nefolositoare pot primi o nouă viață. Prin reutilizarea creativă a diferitelor obiecte și materiale, ei au realizat coșuri, flori din ață și alte decorațiuni.

Copiii au înțeles că reciclarea nu este doar o obligație, ci și o oportunitate de a transforma lucruri simple în obiecte frumoase și utile. Activitatea le-a dezvoltat creativitatea, răbdarea și capacitatea de a găsi soluții ingenioase pentru reducerea cantității de deșeuri.

Ultima zi a programului a fost dedicată activității „Să cunoaștem speciile de plante din spațiul exterior al Palatului Copiilor Craiova și al structurilor!”.

Elevii au observat și au identificat diferite plante din mediul apropiat. Au analizat forma frunzelor, aspectul florilor și locurile în care acestea cresc, dezvoltându-și spiritul de observație și curiozitatea.

Activitățile desfășurate în cadrul Programului „Săptămâna Verde” au avut un impact pozitiv asupra elevilor. Aceștia și-au îmbogățit cunoștințele despre natură și au înțeles mai bine relația dintre om și mediul înconjurător.

Prin plantare, ecologizare, reciclare și observarea directă a plantelor, copiii au descoperit importanța unor gesturi simple, precum:

- păstrarea curățeniei;
- colectarea și reciclarea deșeurilor;
- protejarea plantelor și a animalelor;
- îngrijirea spațiilor verzi;

- folosirea responsabilă a resurselor;
- implicarea în viața comunității.

Totodată, elevii au învățat să lucreze în echipă, să colaboreze, să respecte sarcinile primite și să participe activ la acțiuni cu valoare educativă și civică.

Programul „Săptămâna Verde” a demonstrat încă o dată că educația ecologică este mai eficientă atunci când este trăită și pusă în practică. Activitățile organizate nu au reprezentat doar momente de informare, ci experiențe autentice de învățare.

Prin fiecare floare plantată, prin fiecare deșeu colectat și prin fiecare material refolosit, elevii au dovedit că schimbarea poate începe cu gesturi mici.

„Săptămâna Verde” a fost o experiență educativă valoroasă, care a cultivat în sufletele copiilor respectul pentru natură, bucuria de a contribui la binele comunității și convingerea că fiecare faptă responsabilă poate face diferența.

Educația ecologică este, înainte de toate, o educație a inimii, a conștiinței și a faptelor.

„Viitorul verde se construiește prin pași mici, făcuți cu responsabilitate, zi de zi.”

ECO-PLUGUȘORUL

Eco, eco, elevi, părinți,
Mai aproape de noi veniți;
Eco, eco, copii și frați,
Lângă noi v-alăturați
Stati puțin și ne-ascultați!

Mediul de-l vom îngriji,
Mulți ani pe Pământ vom trăi!
Deșeuri pe jos să nu aruncăm,
Ci să le reciclăm!

Ia mai reciclați, ecologiei!
Hei....!

Andreea BURTEA

Luați aminte aici la noi,

Așa puteți proceda și voi,
Astfel, aerul, apa, solul vor fi mai
curate,
Și voi veți avea parte doar de sănătate!

Ia mai reciclați, ecologiei!
Hei....!

Sperăm că ne-am făcut auziți,
Natura de-acum mai mult o s-o iubiți,
Ale noastre sfaturi să le respectați,
Mediul să îl protejați!

Ia mai reciclați, ecologiei!
Hei....!

Chiar dacă-i Anul Nou sau Crăciun,
Tu cu natura trebuie să fii bun!
La Anul și la mulți ani mai curați pentru planeta noastră!

Ia mai reciclați, ecologiei!
Hei....!

Antonia FLOREA

Daria VRĂJITORU

Prof. Simona COJOCARIU

Cercul de Karate

Anul școlar 2025-2026 a reprezentat pentru Cercul de Karate al Palatului Copiilor Craiova o perioadă plină de rezultate remarcabile, competiții importante și numeroase premii obținute prin muncă, disciplină și determinare. Prin participarea la concursuri naționale și internaționale, tinerii sportivi au demonstrat că adevărata performanță se construiește prin perseverență, curaj și antrenamente susținute.

Sportivii Cercului de Karate au reușit să urce de multe ori pe podium, obținând 53 de medalii de aur, 45 de argint și 51 de bronz la diferitele competiții. Un exemplu important îl reprezintă participarea la Campionatul Național de Karate WUKF Pentru Copii, unde elevii Palatului Copiilor Craiova au cucerit 19 medalii, confirmând valoarea și pregătirea lor constantă.

În spatele acestor performanțe se află munca asiduă a copiilor, dar și încrederea și susținerea oferite permanent de antrenor. Prin fiecare antrenament, elevii învață nu doar tehnici sportive, ci și lecții importante despre respect, autocontrol, disciplină și spirit de echipă. Karate-ul devine astfel o adevărată școală a caracterului.

Profesorul are un rol esențial în motivarea sportivilor și în formarea deprinderilor sportive corecte. Prin răbdare, implicare și profesionalism, acesta îi încurajează pe copii să își depășească limitele și să creadă în propriile forțe. Fiecare reușită este rezultatul unei relații bazate pe încredere reciprocă, respect și dorința continuă de progres.

Activitatea Cercului de Karate contribuie la dezvoltarea armonioasă a elevilor, atât din punct de vedere fizic, cât și emoțional. Participarea la competiții îi ajută pe copii să devină mai responsabili, mai ambițioși și mai încrezători în propriile capacități. În același timp, experiențele trăite în cadrul concursurilor îi învață să accepte atât victoria, cât și înfrângerea cu demnitate și maturitate.

Prin rezultatele obținute și prin implicarea continuă în educația nonformală, Palatul Copiilor din Craiova rămâne un important centru de formare pentru tinerii pasionați de sport și performanță. Cercul de Karate reprezintă un exemplu de muncă, seriozitate și dedicare, demonstrând că succesul vine întotdeauna prin efort, perseverență și pasiune.

Sofia FLUERAȘU